ΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Έτος 2ον.—Περίοδος δευτέρα
Αριθμός φύλλου (102) 17

Ιδιοκτήται και Διευθυνταί
Θ. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ — ΗΡ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ
Αθῆναι 15 Σεπτεμβρίου 1923

ΓΡ-ΦΕΙΑ
Οδός Σοφοκλέους 7 (Στοὰ Πάππου)
Τηλέφωνον 2 74

Ὑπερήφανες ὅπως καὶ τὰ Φαληρικὰ νερὰ ποὺ τὴς χαϊδεύουν

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΩΝ "ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝ,,

ΡΙΖΙΚΗ ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΣΤΗΝ ΕΜΦΑΝΗΣΙ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΥΛΗ

ΠΛΟΥΤΟΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΩΝ ΚΛΙΣΕ

ΕΚΛΕΚΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ 10 ΓΝΩΣΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΠΟΥ ΘΑ ΧΑΛΑΣΗ ΚΟΣΜΟ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία Ἐσωτερικοῦ	Δρ. 50.—
Ἑξάμηνος »	» 25.—
Ἐτησία Ἐξωτερικοῦ	Φρ. χρ. 50.—
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 5.—

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν τὸ φύλλον φρ.χρ. ἓν (1)
Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται
Ἐπισιολαὶ καὶ ἐμβάσματα πρὸς τὴν διεύθυνσ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣ Ο ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΗΜΑΤΩΝ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Πρᾶξις πρώτη

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἕνα δρόμο

Ὁ χονδρὸς κύριος.—Αὐτὸς ὁ δρόμος μᾶς ὁδηγεῖ στὸν τόπο τῆς μονομαχίας.

Ἕνας μάρτυς. — Ὁ ἀντίπαλος ὥρισε βαρεῖς ὅρους. Ἀπόστασις βολῆς 2 μέτρα. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπυκρύψω ὅτι ἔχει μεγάλες ἐλπίδες...

Ὁ χονδρὸς κύριος (γεμᾶτος χαρά).— Νομίζετε;

Ὁ μάρτυς. — Ἔχετε μεγάλας ἐλπίδας νὰ ἐγκαταλείψετε γρήγορα τὴν κοιλάδα τῶν δακρύων. Τὸ ὑπερβολικὸ πάχος σας δὲν σᾶς ἐπιτρέπει νὰ στενέψετε τὸ στῆθος σας καὶ τὴν κοιλιά σας. Στὴ μονομαχία τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ νὰ μποεῖ κανεὶς νὰ ζαρώνη καὶ νὰ μικραίνη. Καὶ φοβοῦμαι ὅτι σήμερα θὰ ἀνεβῆτε πολὺ ψηλά. (Τοῦ δείχνει τὸν οὐρανὸ μὲ τὸ δάχτυλο.)

Ὁ χονδρὸς κύριος. — Μὰ αὐτὸ εἶναι τρομερόν. Τί νὰ κάνω; (Λυτὴ τὴ στιγμὴ φαίνεται στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου ἕνας ὁδοστρωτῆρας ποῦ ἰσώνει τὰ χαλίκια.) Σταθῆτε μιὰ στιγμὴ σᾶς παρακαλῶ. (Τρέχει καὶ πέφτει ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸν ὁδοστρωτῆρα ὁ ὁποῖος περνάει ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν κάνει πλακέ)

Ὁ χονδρὸς κύριος σηκώνεται χαρούμενος.—Ἔ, λοιπὸν μοῦ φαίνεται πῶς εἶχα ὡραῖα ἔμπνευσι. Ἔ; Τί λέτε καὶ σεῖς. (Βγάζει ἀπ' τὴ τσέπη του ἕνα καθρεφτάκι καὶ κυττάζεται μὲ φιλαρέσκεια.)

Ὁ μάρτυς (μὲ θαυμασμό). — Πρώτης τάξεως ἰδέα. Τώρα εἶσθε ψιλὸς σὰν τσιγαρόχαρτο. Ὁ ἀντίπαλός σας θὰ δυσκολευθῆ πολὺ νὰ σᾶς πετύχη. Ἐν τούτοις ἂς μὴν ἀπελπιζόμαστε. Εἶναι τέλειος σκοπευτής.

Πρᾶξις δευτέρα.

Ἡ μονομαχία.

Ἕνας μάρτυς (μὲ σιγανὴ φωνὴ στοὺς ἄλλους μάρτυρας). — Ἐπειδὴ κύριοι οἱ ὅροι τῆς μονομαχίας εἶναι πολὺ βαρεῖς σᾶς παρακαλῶ γιὰ ν' ἀποφύγουμε θάνατο ἀνθρώπου νὰ ἀντικαταστήσουμε τὰ βλήματα μὲ φελλούς.

Οἱ μάρτυρες (ἐν χορῷ). — Σύμφωνοι. (Γεμίζουν τὰ πιστόλια μὲ φελλούς.)

Ἕνας ἄλλος μάρτυς (πρὸς τοὺς ἀντιπάλους). — Μήπως θέλετε κύριοι καλλίτερα νὰ σᾶς βουλώσουμε τ' αὐτιὰ γιὰ νὰ μὴ σᾶς τρομάζη ὁ κρότος τοῦ πυροβολισμοῦ;

Ὁ ἕνας ἀντίπαλος.—Ὦ! ναί, ναί. Ξέρετε ἀπεχθάνομαι πολὺ τὰς ἐκπυρσοκροτήσεις.

Ὁ ἄλλος ἀντίπαλος.—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Εἶμαι καρδιακός· κάθε ξάφνισμα μὲ βλάπτει. (Οἱ μάρτυρες τοὺς βουλώνουν τ αὐτιὰ μὲ μασημένο ψωμί.) Οἱ ἀντίπαλοι ἐτέθησαν εἰς ἀπόστασιν 2 μέτρων ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ὁ διευθύνων μάρτυς δίνει τὸ σύνθημα. Οἱ δύο ἀντίπαλοι πυροβολοῦν. Χάρις εἰς τὸ διαφανές του ὁ πρώην χονδρὸς κύριος δὲν ἐπληγώθη. Ὁ ἀντίπαλός του πέφτει μ' ἕνα φελλὸ στὴν κοιλιά.

Ὁ Γιατρὸς (ἐξετάζει τὸν πληγωμένο). —Ὁ φελλὸς εἶναι βαθειὰ μεσ' στὴν κοιλιά. Θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν βγάλω. (Πρὸς τοὺς μάρτυρας.) Κύριοι μήπως ἔχει κανένας σας κἄνα τιρμπουσὸν ἀπάνω του; (Κάποιος βγάζει ἀπ' τὴ τσέπη του ἕνα σουγιᾶ μὲ τιρμπουσὸν καὶ τοῦ τὸν δίνει. Ὁ Γιατρὸς βάζει τὸν πληγωμένο ἀνάμεσα στὰ γόνατά του καὶ σᾶν γκαρσόνι ποῦ ἀνοίγει μιὰ μπουκάλα μπύρας τραβάει μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις τὸ τιρμπουσόν.) Αἱ προσπάθειαί μου εἶναι μάταιες. (Ἀφίνει κάτω τὸ φελοσκοτωμένο μονομάχο καὶ σκέπτεται. Οἱ μάρτυρες μὲ τὴ σειρὰ προσπαθοῦν νὰ βγάλουν τὸ φελλὸ μὲ τὸ τιρμπουσὸν ἀλλὰ ἀδύνατον. Ξαφνικὰ ὁ γιατρὸς φωνάζει.) Ἔχω μιὰ ἰδέα. Ἐλᾶτε νὰ πᾶμε τὸν πληγωμένο σὲ μιὰ μπυραρία ἐδῶ κοντά.

(Οἱ μάρτυρες τὸν βουτᾶν 2 ἀπ' τὸ κεφάλι καὶ 2 ἀπ' τὰ πόδια καὶ τὸν πᾶνε.)

Πράξις τρίτη.

Ἡ ἐγκεῖρησις

Ὁ Γιατρὸς (στὸν Ξενοδόχο). — Φέρτε τρεῖς μπουκάλες σαμπάνια. (Ὁ Ξενοδόχος τρέχει καὶ τὴς φέρνει. Ὁ γιατρὸς ἀναγκάζει τὸν πληγωμένο νὰ τὴς πιῇ καὶ τῆς 3 μπουκάλες.) Καὶ τώρα κύριοι πιάστε τὸν ἀσθενῆ ἀπ' τοὺς ὤμους κι' ἀπ' τὰ πόδια καὶ κουνᾶτέ τον δυνατά. Οἱ μάρτυρες ὑπακούουν. Μετ' ὀλίγον ὁ φελλὸς ὑπὸ τὴν πίεση τῆς σαμπάνιας πετάγεται μὲ κρότο στὸν ἀέρα.

Ὁ Γιατρὸς στοὺς μάρτυρας. Κύριοι ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχε ἐξόχως.

"ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ,,

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΟΥ Nº 22

Τὴ Δευτέρα τὸ πρωὶ ἐγέλασα πολύ. Μὰ πάρα πολύ. Κι' ὅταν τὸ θυμᾶμαι δὲν μπορῶ παρὰ νὰ γελάω.

Εἶχα περάσει τὴν Κυριακὴ στὴς Βερσαλίες μὲ καμπόσους ἄσωτους φίλους μου. Ἡ ἡμέρα πέρασε ἥσυχη ἀλλὰ τὸ βράδυ δὲν μπόρεσε νὰ περάσῃ χωρὶς τὰ συνηθισμένα ὄργια. Στὸ τέλος δὲ ἔχασα καὶ τὸ τελευταῖο τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι. Ἄρχισα λοιπὸν νὰ ταλαντεύομαι ἂν ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίσω πάλι πίσω στοὺς οἴκους τῆς ἀπολείας ἢ νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ ἥσυχα σὲ κανένα μικρὸ ἡσυχο ξενοδοχεῖο. Ὁ φύλαξ μου ἄγγελος μοῦ ἔδειξε τοὺς κακοὺς πειρασμούς. Ἐν τούτοις μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι θὰ κοιμώμουν στὸ Νο 21. Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ πῶς εἶχα μεγάλη ἀνάγκη νὰ εἶμαι τὴν ἑπομένη πολὺ πρωὶ στὸ Παρίσι.

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ξενοδοχείου ἦταν κρεμασμένος ἕνας πίναξ ἐπάνω στὸν ὁποῖον οἱ ταξειδιῶτες ἔγραφαν τὴν ὥρα ποῦ ἐπρεπε νὰ τοὺς ξυπνήσουν τὸ πρωΐ. Πάντα ἐγὼ εἶχα ἀποστροφὴ πρὸς τὸ ξαφνικὸ ξύπνημα.. Κι' ἀπὸ πολὺ καιρὸ εἶχα ἐφεύρη τὸν τρόπο νὰ ἀποφεύγω μὲ τὸ νὰ μοῦ γράφουν στὸν πίνακα τὸν ἀριθ. τοῦ δωματίου μου ἀλλὰ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν παραπλεύρως δωματίων. Π. χ. ἐγὼ ἔμενα στὸ 21 ἔγραψα λοιπὸν στὸν πίνακα ὅτι θέλουν νὰ ξυπνήσουν τὴν τάδε ὥρα τὸ 20 καὶ τὸ 22. Κι' ἔτσι. τὸ ξύπνημα θὰ ἦτον λιγώτερο ἀπότομο. (Μέθοδος τὴν ὁποίαν συνιστῶ εἰς τοὺς κ. κ. ταξειδιώτας ποῦ πάσχουν ἀπὸ τὰ νεῦρά τους).

Ἡ νύχτα ποῦ πέρασα σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο ὑπῆρξε ἥσυχη καὶ γεμάτη ἀπὸ ὡραῖα ὄνειρα. Πρὸς τὰ χαράματα μὲ ξύπνησαν κάτι ἀγριοφωνάρες ἀπὸ τὸν ὕπνο. Μιὰ χονδρὴ φωνὴ σᾶν νἄβγαινε ἀπὸ τὸ λαιμὸ ἀρκούδας, ἔβρυχᾶτο. «Μ' ἀφίνεις στὴν ἡσυχία μου χριστιανέ μου! Τί σχέσι ἔχει μαζύ μου ὅτι εἶνε 5 1)2 ἡ ὥρα. Ἂς τὸ διάβολο ἀπὸ 'δῶ πέρα βλάκα».

Ἦταν τὸ Νο 20 ποῦ ἔβριζε τὸ γκαρσόνι γιατὶ τὸν ξύπνησε πρόωρα. Ἐγὼ δὲ κράταγα τὴν κοιλιά μου ἀπὸ τὰ γέλοια.

"ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ,,

ΑΠ' ΤΟ ΠΕΣΚΟΝ ΙΒΑΝ

ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ

ΟΜΑΡ ΚΙΓΙΑΜ

I

Θέλω μοναχὰ νὰ ἔχω
μιὰ μποτίλια μὲ κρασὶ
ἕναν τόμο μὲ τραγούδια
καὶ μισὸ ξερὸ ψωμί.

Σὲ μιὰ ἔρημο μονάχος
κεῖ νὰ μένουμε κι' οἱ δυὸ
καὶ τὰ πλούτη ὅλα τοῦ κόσμου
'μπρὸς σὲ σένα παρατῶ.

II

Τὴν αὐλαία νὰ σηκώσῃ
κανεὶς ὡς τώρα δὲ μπορεῖ,
τὰ μυστικὰ τῆς τύχης
κανένας δὲ μπορεῖ νὰ δῇ.
Ἑβδομῆντα δύο τώρα χρόνια
'μέρα καὶ νύχτα προσπαθῶ
τὸ μυστικὸ νὰ λύσω.
Κι' ὅμως ἀκόμα δὲ μπορῶ.

III

Ἀπ' τὸ σακκοῦλι τῆς 'Αγάπης
τράβηξα ἕναν κλῆρο. Στὴ στιγμὴ
τὸν διάβασα. «Εὐτυχισμένος
θὲ νἄναι μόνον κεῖνος κεῖ
π' ἀγαπημένη ὡραία ἔχει
κι' εὐτυχισμένος πιὸ πολὺ
θὲ νἄναι κεῖνος ποὺ περνάει
τίς νύχτες του μ' αὐτὴ μαζί».

Εὐάγγελος Μπέζος

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Ὁ Φοῖβος γέρνοντας στολίζει
Μὲ χρώματα καὶ πέτρες τοῦ βουνοῦ
Μεσ' τὴ πορφύρα μᾶς βαφτίζει
Ταπέραντα τὰ τόξα οὐρανοῦ

Κείνη τὴν ὥρα χρωματίζει
Μιὰ δύναμη τὴ σκέψη κάθε νοῦ
Καὶ τὶς καρδιὲς ἀρωματίζει
Μὲ μιὰ λαχτάρα πόθου μακρυνοῦ

Κείνη τὴν ὥρα στὴν καρδιά μου
Ἄγνωστη γλύκα λὲς καὶ βρέχει
καὶ σπαρταροῦν τὰ σωθικά μου

Τὰ χείλια μου τὴ προσευχή μου
λένε σιγά, κι' ὕστερα τρέχει
μιὰ 'νατριχίλλα στὴ ψυχή μου!

(Σπίθα)

Σύρα *Ρίτα Μπούμη*

Στὸν ἠλεκτρικὸ

—Τὶ συνωστισμὸς ἀφορητος! Μισὴ ὥρα τώρα στέκομαι ὀρθός.

—Ναί, Ἐπάνω στὸ δικό μου πόδι.

RESTIF DE LA BRETONNE

ΛΟΥΣΙΛ

Μετάφρασις: Π. ΦΡΩΝ.

XAVER MARMIER

ΟΙ ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΙ ΤΗΣ ΣΠΙΤΖΜΠΕΡΓ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Τί ἦτον ἡ Λουσίλ

Ἕνας πλούσιος ἔμπορος ἀπ' τὴν ἐπαρχία τοῦ Βο.*., ποὺ ἡ καλωσύνες τοῦ Κράτους εἶχαν τελευταίως ἐξευγενίσῃ, ζοῦσε ἀπὸ εἴκοσι χρόνια μὲ τὴ σύντροφο ποὺ εἶχε διαλέξῃ ἀπὸ τὴν πρώτη του νεότητα. Δυὸ χαριτωμένα παιδιὰ ἦταν ὁ καρπὸς αὐτῆς τῆς ἑνώσεως: τὸ μεγαλύτερο ἀγόρι τολμηρὸ καὶ καλοκαμωμένο, ἀκολούθησε ἀπὸ νωρὶς τὸ στρατιωτικὸ στάδιο καὶ ἔτρεξε σὲ μακρυνὰ μέρη νὰ ζητήσῃ τὴ δόξα γιὰ νὰ τὴν ἑνώσῃ μὲ τὸν πλοῦτο.

Τὸ ἄλλο ἀνῆκε στὸ δειλὸ φύλο. Τὴν ἔλεγαν Λουσίλ καὶ ἤτανε δεκατεσσάρων ἐτῶν. Προσωπάκι θελκτικό, πνεῦμα εὔστροφον καρδιὰ τρυφερὴ ἡ θελησή της ὅμως ἀσθενής. Ἡ φροντίδες τῶν γονέων της γιὰ τὴν ἀνατροφή της προσέθεσαν ταλέντα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα. Ἡ Λουσὶλ γίνηκε ἕνα τέλειο πλᾶσμα· οἱ γονεῖς της τὴν ἐλάτρευαν. Ἕνα τρομερὸ δυστύχημα συνετέλεσε νὰ τὴν καταστήσῃ ἀκόμα πειὸ ἀγαπητή. Ὁ ὑψοκίνδυνος ἀδελφός, ποὺ δὲν ἐφοβήθηκε νὰ ἀφήσῃ τὸ πατρικὸ σπίτι γιὰ νὰ πάῃ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴ πατρίδα μέσα στὴς ἄγριες ἐρήμους τοῦ νέου κόσμου, εἶδε στὴν ἀρχὴ τὴν τόλμη του νὰ στεφανώνεται ἀπ' τὴν ἐπιτυχία ἡ ἀξία του καὶ ἡ ἀνδρεία του μόναι των τὸν ἔθεσαν ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς λόχου.

Ἀλλὰ τὰ εὐχάριστα αὐτὰ νέα μόλις εἶχαν σκορπίσει τὴν χαρὰ μεσ' στὴν οἰκογένειά του, ὅταν ἄλλα τὰ ἠκολούθησαν· ἔμαθαν ὅτι ὁ νέος λοχαγός, παραφερθεὶς ἀπ' τὸ θάρρος του ἐχάθηκε σὲ μιὰ μάχη.

Σ' αὐτὸ τὸ χτύπημα τῆς μοίρας. ποῦ ἦταν ἡ πρώτη δυστυχία ποὺ, μέχρι τότε, εἶχε ταράξῃ τὴ γλυκειὰ καὶ ἥσυχη ζωὴ τῶν γονέων τῆς Λουσίλ, ἡ λύπη τους ἦταν ὑπέρμετρη. Τὸ ἀξιολάτρευτο κορίτσι μόνο εἶχε τὴ δύναμι νὰ τὴν μετριάσῃ. Ἐδειχνῶταν τόσο φιλόστοργο, τόσο εὐαίσθητο, ποὺ οἱ γονεῖς του ἔπαψαν νὰ δείχνουν πῶς λυποῦνται γιὰ νὰ μὴ τὸ ἀπελπίσουν. Δὲν ἐφρόντισαν παρὰ γιὰ τὰ μέσα ποὺ θὰ τῆς ἔδειχναν τὴν ἀγάπη τους.

Μὲ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ της γενότανε μιὰ νύφη περιζήτητη. Μποροῦσε νὰ ἱκανοποιῇ ἐξ ἴσου καὶ τὸ γοῦστο καὶ τὸ συμφέρον. Σ' ὅλη τὴν πόλι τοῦ Δ*** δὲν ἄκουγες παρὰ ἐπαίνους γιὰ τὴν Λουσίλ. Ὅλοι ἐμακρίζαν τὴν εὐτυχία τῶν γονέων τῆς Λουσίλ. ὅλοι οἱ νέοι ἐπιθυμοῦσαν νὰ τὴν κάμουν νὰ τοὺς προσέξῃ· ὅλες οἱ κοπέλλες τὴν ζήλευαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὅπου οἱ γονεῖς τῆς Λουσὶλ κάνουν ἕνα τεράστιον λάθος

Μεταξὺ τῶν νέων ποὺ τὰ θέλγητρα τῆς Λουσὶλ προσήλκυσαν, ἕνας, μεταξὺ τῶν ἄλλων, διεκρίνετο, γιὰ τὸ ἀδιάκοπό του κηνύγημα. Ἦταν ἕνας ἀσχημάνθρωπος περίπου εἴκοσι πέντε ἐτῶν, μοναχογυιός, κακομαθημένος ἀπ' τὴν κυρία μητέρα του, χήρα εὐγενῆ, πλουσία, φυλάργυρον ἀπὸ χαρακτῆρος, σπάταλη μόνο γιὰ αὐτὸν τὸν ἀγαπημένον γυιό. Κατά τὰ ἄλλα, ὁ Φυσιομὸν (ἔτσι τὸν ἔλεγαν) ἀνῆκε στὴν πρώτη οἰκογένεια τῆς περιοχῆς. Ἐπίεσε τὴν μητέρα του νὰ ζητήσῃ γι' αὐτὸν τὸ χέρι τῆς μικρούλας καὶ ὡραίας Λουσίλ. Ἡ κυρία ντὲ Φυσιομὸν ἂν καὶ πολὺ πειὸ πλουσία καὶ ἀπὸ μιὰ ἀνώτερη κοινωνικὴ σειρά, ἦταν ἐξ ἴσου αὐαίσθητη στὴ δόξα νὰ ἀποκτήσῃ τὴν Λουσὶλ γιὰ νύφη, ὅσο κι' ὁ γυιὸς ἐβιαζόταν νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα.

Τὴν ἴδια μέρα πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ κ. ντὲ Φυμετὲρρ (ἦταν ὁ πατέρας τῆς Λασὶλ) καὶ ζητεῖ τὸ χέρι τῆς Λασὶλ. Ἡ προσφορὰ ἦταν συμφέρουσα καὶ ἔγινε δεκτή. Δὲν ὑπέθεσαν οὔτε πῶς ἡ Λουσίλ, τόσον νέα ἀκόμη, μποροῦσε νὰ ἔχῃ καμμιὰ προτίμησι. Ἔκαμαν τὴν συμφωνία, χωρὶς νὰ τὴν συμβουλευθοῦν.

Ἂν τὰ πλεονεκτήματα τῆς περιουσίας ἐφαίνοντο πῶς ἔκαναν τὸν Φισιομὸν ἄξιον τῆς Λουσίλ, ἐξεταζομένων τῆς ὄψεως καὶ τῶν τρόπων, θὰ ἦτον ὁ τελευταῖος πάνω στὸν ὁποῖον ὤφειλαν νὰ ρίξουν τὰ βλέμματα. Ἦταν μαῦρος, ἀδύνατος, μικρόσωμος, κακοφτιασμένος, κτηνώδης, μπεκρῆς καὶ μερικὲς φορὲς παρεδίδετο στὴν πειὸ αἰσχρὰ ἀκολασία. Ἡ Λουσὶλ ἦτο ξανθή, τὰ ὡραῖα της μαλλιὰ ἦταν πυκνά· τὰ μεγάλα της γαλανὰ μάτια εἶχαν μιὰ γοητευτικὴ γλυκάδα· τὸ στόμα της ἦταν μικρό· τὰ χείλη της ροδόχροα· τὸ χαμόγελό της, λεπτὸ καὶ χαριτωμένο· τὸ ἀλαβάστρινο στῆθος της ἄρχιζε νὰ ἀνασηκώνῃ τὴν λεπτὴ γάζα ποῦ τὸ σκέπαζε· τὸ παχυὸ της χέρι, τὰ στρογγυλεμένα μπράτσα της ἦταν μιᾶς γαλατένιας ἀσπράδας· ἦταν ἀρκετὰ 'ψηλή, καλοφτιασμένη· εἶχε τὴν γάμπα τελεία καὶ τὸ πειὸ μινὶν ποδαράκι ποῦ μποροῦσε νὰ ἰδῇ κανείς.

Ὁ Φυσιομὸν ἐπέτυχε τὴν ἄδεια νὰ ἔρχετε συχνά. Τὴν πρώτη φορὰ ποῦ ἡ Λουσὶλ τὸν εἶδε ἀπὸ κοντά, πρὶν τῆς ποῦν τίποτε γιὰ τὰς ἐπισκέψεις αὐτὰς αἰσθάνθηκε γι' αὐτὸν ὅλο τὸ μῖσος τοῦ ὁποίου ἦταν ἄξιος. (Ἀκολουθεῖ)

(16) (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ Μπλοντῶ.

Νὰ τί τρέχει. Ἐλογάριαζα ὅτι θὰ μποροῦσσμε ν' ἀράξουμε στὸν ὅρμο τοῦ Μπέλλ-Σόουντ ποῦ ὑπάρχει ἀσφάλεια καὶ ρυάκια γλυκοῦ νεροῦ, ἀλλὰ βλέπω πῶς τὸ μέρος ὅλο εἶνε σκεπασμένο ἀπὸ πάγους. Αὐτοὶ οἱ διαβολόπαγοι ἔχουν τοῦ κόσμου τῆς ἰδιοτροπίες. Κοντεύω νὰ πιστέψω πῶς κατοικοῦνται ἀπὸ δαιμόνια ποῦ τοὺς περιφέρουν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ γιὰ νὰ ζαλίζουν τοὺς πιλότους. Πότε μαζεύονται στὸ μεσημβρινὸ ἀκρωτήριο τῆς Σπίτζβεργ πότε στὸ ἀνατολικὸ καὶ πότε στὸ δυτικό. Ἡ δυτικὴ ἀκτὴ εἶνε ἡ ποιὸ ἀσφαλὴς καὶ ἐκεῖ ἄλλοτε ἐμαζεύοντο τὰ Ὁλλανδικὰ πλοῖα καὶ τώρα ἀκόμη ἐκεῖ προσπαθοῦν νὰ ἀράζουν οἱ ψαράδες μας ἀπὸ τὴ Νορβηγία. Ἡ ἀνατολικὴ ἀκτὴ εἶνε γεμάτη ἀπὸ ὑφάλους ποῦ μποροῦν νὰ κάμουν κομμάτια τὸ καράβι ποῦ θὰ τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ... Ἔχουν γίνει ἐκεῖ μεγάλες καταστροφές... Ἐκεῖ εὑρέθηκαν μόνοι τους ἐπάνω σ' ἕνα ξερονῆσι αὐτῆς τῆς διαβολοθάλασσας οἱ τέσσαρες Ρῶσσοι ναῦτες... τὴν ξέρετε τὴν ἱστορία.

— Ποιά ἱστορία; ρώτησε ὁ Μαρσέλ.

— Δὲν τὴν διαβάσατε κ. ὑποπλοίαρχε; περίεργο σεῖς διαβάσατε τόσα βιβλία, νὰ μὴ τὴν ξέρετε. Ἂν θέλετε πᾶμε στὸν κοιτῶνα τοῦ κ. πλοιάρχου στὴν πρῶρα γιὰ νὰ εἴμαστε καὶ ἥσυχοι καὶ γιὰ νὰ ζεσταθῷ λιγάκι γιατὶ πέρασα κεῖ πάνω δυὸ ὧρες μ' ἐκεῖνο τὸ διαβολοαέρα ποῦ τὸν λένε μπαρμπέρι οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ μὰ τὸ θεὸ δίκαια γιατὶ σὲ ξουρίζει σὰν τὸ καλλίτερο ξουράφι...

Οἱ τρεῖς φίλοι μπῆκαν στὸ θάλαμο τοῦ πλοιάρχου κάθησαν γύρω ἑνὸς τραπεζιοῦ καὶ ἀφοῦ ὁ Λὰξ κατέβασε τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο δυὸ ποτήρια ρακὶ ἄναψε τὴ πίπα του καὶ ἄρχισε:

Πᾶνε τώρα πολλὰ χρόνια ποὺ ἕνας ἔμπορος τοῦ Μέζεν ἔστειλε ἕνα ἁλιευτικὸ πλοῖο στὴ Σπίτζβεργ, ἀλλὰ ἕνας δυνατὸς ἀέρας τὸ ἔριξε πρὸς ἀνατολὰς κοντὰ σ' ἕνα νηοὶ ποῦ τὸ λένε οἱ Ρῶσσοι Μάλοϊ Βροῦνε (Μικρὴ Μελαχροινὴ) παράξενο νησάκι καθὼς θὰ δῆτε. Τὸ νησὶ αὐτὸ τὸ σημειώνει ὁ Χάρτης τοῦ Ἀγγλικοῦ Ναυαρχείου μὲ τὸ ὄνομα Χάμφουν. Μόλις τὸ πλοῖο ἔφτασε σὲ ἀπόσταση μιᾶς λεύγας ἀπὸ τὸ νησάκι περιεκυκλώθη ἐξαφνα ἀπὸ σωροὺς πλεόντων πάγων. Μέρος γιὰ νὰ βγῇ δὲν ὑπῆρχε κανένα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς γεροναυτικοὺς ποῦ ἐπέβαινε - Χίμκωφ τὸν λέγανε—θυμήθηκε τότε ὅτι ἄλλοι Ρῶσσοι ποῦ βρεθήκανε πάνω στὸ νησὶ αὐτὸ εἶχανε φτιάσει μιὰ καλύβα καὶ ἂν τὴν εὕρισκαν γερὴ θὰ μποροῦσαν νὰ ξεχειμωνιάσουν ἐκεῖ μέσα. Ἡ πρότασῃ ἔγινε δεκτή. Ξεκίνησαν γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς νήσου περπάτησαν μισῆς λεύγας δρόμο ἔχοντας μαζύ τους τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιὰ μιᾶς ἢ δυὸ τὸ πολὺ ἡμερῶν ἀπουσία. Ἀνεκάλυψαν τὴν καλύβα, καλοκαμωμένη μὲ δυὸ χωρίσματα μὲ ἕνα φοῦρνο. Ἐπέρασαν ἐκεῖ μέσα καλὰ τὴ νύχτα τους καὶ τὸ πρωὶ ξεκίνησαν γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν καὶ τοὺς ἄλλους συντρόφους των. Φαντάζεσθε ὅμως τὴν ἔκπληξί τους ὅταν ἔφθασαν στὴν παραλία καὶ δὲν εἶδαν οὔτε πλοῖα οὔτε πάγους παρὰ μόνον τὰ κύματα τῆς θαλάσσης... Ὁ ἀέρας εἶχε σαρώσει τὴ νύχτα τὴ θάλασσα καὶ τὸ πλοῖο μαζὺ μὲ τοὺς πάγους... Οἱ δυστυχισμένοι βρέθηκαν μόνοι σὲ μιὰ ἐρημόνησο χωρὶς μιὰ βάρκα χωρὶς τίποτα... Τὸ πρῶτο ποῦ ἐσκέφθηκαν ἦτανε ἡ τροφή. Εὐτυχῶς στὸ νησὶ ὑπῆρχαν Τάρανδοι σκότωσαν μιὰ δωδεκάδα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐξήραναν τὸ κρέας διόρθωσαν τὴ καλύβα μὲ ξύλα ποὺ μάζεψαν ἀπὸ τὴν παραλία ποῦ κατεβάζουν τὰ ρεύματα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἴσως, γιατὶ καθὼς γνωρίζετε στὴ Σπίτζβεργ δὲν ὑπάρχει οὔτε δέντρο οὔτε δεντράκι. Βρῆκαν καὶ κάτι ναυάγια πλοίου καὶ μὲ τὰ καρφιά του καὶ τὰ ἄλλα σιδερικὰ κατεσκεύασαν ἕνα εἶδος λόγχες γιατὶ τὸ μπαροῦτι τους εἶχε σωθῆ...

— Ἡ ἱστορία σου μοιάζει μὲ τοῦ Ροβινσῶνος, διέκοψε ὁ Μαρσέλ.

— Ροβινσών. Δὲν βαρυέστε. Ἐδιάβασα τὸ Ροβινσών. Αὐτὸς ὁ κύριος ποὺ τὸν ἔγραψε ἐνόμισε κουτοὺς ἐκείνους ποὺ θὰ τὸν διάβαζαν καὶ ἀράδιασε ἕνα σωρὸ ψευτιές, ἐνῶ αὐτὰ ποῦ σᾶς διηγοῦμαι ἐγὼ ἐγείνανε... Ἤρθε λοιπὸν ὁ χειμῶνας, ὁ τρομερὸς χειμῶνας τῶν πολικῶν χωρῶν. Οἱ δυστυχισμένοι μας Ρῶσσοι κλεισμένοι μέσα στὴ καλύβα τους μέσα στὸ σκοτάδι ἐφωτίζοντο ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς ἑνὸς προχείρου λύχνου ποῦ ἔφτιασαν ἀπὸ ἄργυλο μὲ λίπος ταράνδου ἀντὶ γιὰ λάδι. Γιὰ νὰ ζεσταίνωνταν ἐκινοῦντο διαρκῶς καὶ ἔτσι μπόρεσαν νὰ ἀποφύγουν τὴν ψύξι, τὴ νάρκωσι, τὸ θάνατο· οἱ τρεῖς μόνο γιατὶ ὁ ἕνας ὑπέκυψε καὶ ἔτάφη· μέσα στὸ χιόνι.. ἔξῃ χρόνια ἔμειναν ἐκεῖ ὡς ποῦ μιὰ μέρα εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ τὰ πανιὰ ἑνὸς πλοίου· ἔκαμαν σινιάλλα, ὁ πλοίαρχος πλησίασε τοὺς πῆρε καὶ σὲ πέντε ἑβδομάδες ἤτανε στὸν Ἀρχάγγελο.

(Ἀκολουθεῖ)

P. — G. GLUCK

Η ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Στὰ μεγάλα βουλεβάρτα πρὸ ὀλίγων λεπτῶν, ὁ Λευσιὲν Ζαρύ ἕνας ὡμορφάνθρωπος 35 ἐτῶν ποὺ γνωρίζει καλὰ τὸ θέλγητρο ποὺ σκορπάει, κηνυγᾶ μιὰ ὤμορφη γυναικοῦλα, ψυλή, μελαχροινή, πολὺ κομψή, ἡ ὁποία ὅταν διασταυρώθηκε μαζύ του τοῦ ἔρριξε μιὰ ἐπίμονη ματιά, γεμάτη ἀπὺ αἰφνίδια συμπάθεια...

Ποιὰ εἶνε αὐτή ; Βεβαιότατα, ὄχι μ'ὰ ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἔχουν,γιὰ ἐπάγγελμα τὸν ἔρωτα, γιατὶ οὔτε ὁ τρόπος της οὔτε ἡ τουαλέττα της δὲν εἶνε μιανῆς ἀπ' τὴς δελεαστικὲς περιπατήτριες μας. Ἀναμφιβόλως μιὰ παντρεμένη, μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὴς ἀναρίθμητες κακοπαντρεμένες γυναῖκες ποὺ ἀπαυδισμένες ἀπὸ τὴς διαψεύσεις τῶν ἐλπίδων τους ποὺ βρίσκουν στὸ σπίτι τους, ζητοῦν σὲ μιὰ περιπέτεια. τὴν στιγμιαία λησμονιὰ τῆς δυστυχίας των.

Ὁ Ζαρὺ αἰσθάνεται τὴν καρδιά του γεμάτη οἶκτο, κάθε φορὰ ποὺ συναντᾶ μιὰ ὤμορφη ὕπαρξι ποὺ μαντεύει ὅτι παραγνωρίζεται ἀπ' τὸν ἄντρα της. Αἰσθάνεται τότε μιὰ φωνὴ—μιὰ φωνὴ ποὺ δὲν θὰ βεβαιώση ὅτι εἶναι τῆς συνειδήσεώς του—ποὺ τοῦ λέγει : «Παρηγόρησε! Παρηγόρησε !» Καὶ ὑπακούει — χωρὶς δισταγμό...

Αὐτὴ τὴ φορὰ αἰσθάνεται ὅτι θὰ ὑπακούσει μὲ ἐνθουσιασμό...

ΖΑΡΥ (*πλησιάζοντας τὴν κυρία*). Μοῦ ἐπιτρέπετε, κυρία, νὰ ἐκφράσω ἕνα παράπονο ;

Η ΚΥΡΙΑ (*ἔκπληκτη*).—Ἕνα παράπονο ;... Ποιό ;

ΖΑΡΥ— Τὸ ὅτι δὲν εἶμαι γλύπτης. Γιατὶ γιὰ μένα θἆταν μιὰ εὐχαρίστησι... καλλιτεχνική, τὸ νὰ σᾶς πάρω γιὰ μοντέλο, καὶ νὰ σκαλίσω στὸ μάρμαρο ἕνα ὑπέροχο σῶμα, ποὺ θὰ ἦταν ἡ ἀκριβὴς ἀντιγραφὴ τοῦ δικοῦ σας...

Η ΚΥΡΙΑ (*κολακευμένη*).—Ὢ ! Ὢ ! Τὶ κομπλιμάν !

ΖΑΡΥ.— Εἶνε εἰλικρινές, κυρία...

Η ΚΥΡΙΑ.— Θὰ σᾶς εὐχαριστοῦσα... ἂν δὲν εἶχα κἄτι καλλίτερο νὰ κάνω γιὰ τὴν ὥρα !... Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε, νὰ σᾶς... καταπλήξω ;

ΖΑΡΥ.— Εὐχαρίστως... πολὺ εὐχαρίστως... ἀλλὰ σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι... δὲν ἐκπλήττομαι μὲ τίποτε... ἔτσι, θὰ ἐκπλαγῶ πολύ.. ἂν θὰ ἐκπλαγῶ !

Η ΚΥΡΙΑ.— Δὲν πρέπει ποτέ, κύριε Λουσιὲν Ζαρύ !...

ΖΑΡΥ (*κατάπληκτος*).— Ἔ ;

Η ΚΥΡΙΑ (*μέ χαμόγελο*).— Νὰ ἡ ἀπόδειξις !

ΖΑΡΥ.— Μὲ γνωρίζετε ;

Η ΚΥΡΙΑ (*εἰρωνικὰ*).—Ἀμφιβάλετε ;

ΖΑΡΥ.— Ὄχι...' Ὄχι... Τῷ ὄντι, δὲν μπορῶ...

Η ΚΥΡΙΑ.— Περιμείνατε ! Αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀρχή... Καὶ ἀναμφιβόλως θὰ σᾶς ἐκπλήξω περισσότερο ἂν σᾶς πῶ ὅτι τὸ σπίτι σας εἶνε ἀνάστατο...

ΖΑΡΥ (*ἀνοίγοντας τὰ μάτια του*).— Πῶς ;

Η ΚΥΡΙΑ.—... ὅτι ἡ Κα Ζαρύ, κουρασμένη ἀπ' τὴς ἀπιστίες σας, τῶν ὁποίων, ἐξ ἄλλου, ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ ἔχῃ ἀποδείξεις ἀναντιρρήτους, εἶνε ἀποφασισμένη νὰ χωρίσῃ... καὶ ὅτι, ἂν ἀρνῆσθε νὰ δεθχῆτε αὐτή... τὴν λύσιν τὴν ἀναπόφευκτον ὅμως, εἶνε ὄχι λόγῳ τρυφερότητος πρὸς τὴν γυναῖκα σας, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ἀπολαμβάνετε τὴν μεγάλη της περιουσία... Τῷ ὄντι, σᾶς ἔφερε γιὰ προῖκα 800 χιλιάδες φράγκα, καὶ σᾶς ἔδωσε ἀπερίσκεπτα ἕνα δεῖγμα ἐμπιστοσύνης καὶ ἔρωτα ὑπανδρευομένη μὲ τὴν συμφωνία τῆς κοινοκτημοσύνης.

ΖΑΡΥ.— Αὐτὰ ὅμως ποὺ μοῦ διηγεῖσθε αὐτοῦ, εἶνε φανταστικά !

Η ΚΥΡΙΑ. – Φανταστικά ;... Ἔχετε ἄδικο να μεταχειρίζεσθε παρόμοια ἐπίθετα... Δὲν θὰ σᾶς μείνη τίποτε γιὰ νὰ σβύσετε. ὅπως πρέπει, τὴν κατάπληξι, τό... ρῖγος ποὺ θὰ σᾶς προξενήση ἡ συνέχεια τῶν ἀποκαλύψεών μου !

ΖΑΡΥ. – Πῶς ;.. Ἔχετε ἀκόμα νὰ μοῦ κάμετε ;

Η ΚΥΡΙΑ.— Ἀλλὰ ναί... ἕως τώρα δὲν σᾶς ἔμαθα τίποτε ποὺ νὰ μὴν τὸ ξέρατε. Τώρα θὰ σᾶς μάθω καινούργια... ἡ Κα Ζαρὺ προεξοφλεῖ ἀσφαλῶς τὸ νὰ σᾶς συλλάβῃ, σήμερα, τὸ ἀπόγευμα μάλιστα, ἐπ' αὐτοφόρῳ μοιχόν..,

ΖΑΡΥ (*ἀναπηδῶντας*).— Λέτε ;

Η ΚΥΡΙΑ (*μειδιῶσα*).— Καὶ ἔχετε μπροστά σας τὴν ἔξυπνη ντετεκτὶβ ποὺ ἐπεφορτίσθη νὰ φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας αὐτὴ τὴν λεπτὴ ὑπόθεση.—

ΖΑΡΥ (*κατάπληκτος*).— Ὢ !

Η ΚΥΡΙΑ (*κἄπως εἰρωνικά*).— Ὅταν σᾶς ἔλεγα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ σπαταλᾶτε τὰ ἐπίθετα τὰ ἱκανὰ νὰ περιγράψουν καλὰ τὴν ἔκπληξί σας: Νὰ ποὺ πειὰ δὲν βρίσκετε ἄλλα ! Κι' ἀκόμα δὲν βρίσκετε τίποτε νὰ πῆτε !

ΖΑΡΥ.— Μὰ τὴν πίστι μου !... (*Σὲ λίγο*). Ἀφοῦ ὅμως ἔχετε ἀποστολὴ νὰ μέ... κάμετε νὰ πέσω σὲ μιὰ παγίδα, πῶς γίνετε ὅτι...

Η ΚΥΡΙΑ.—Ὅτι σᾶς φανερώνω τὸ μυστικό ;

ΖΑΡΥ. – Ναί...

Η ΚΥΡΙΑ.— Εἶνε γιατί, μὲ τὸ νὰ εἶμαι ντετεκτίβ, δὲν παύω νὰ εἶμαι γυναῖκα...(*Μὲ μιὰ ματιὰ ὑποσχομένη πολλὰ*) καὶ ὅτι εἶσθε ξανθός, ἐν ᾧ εἶμαι μελαχροινὴ... καὶ ὅτι ὁ νόμος τῶν ἑτερωνύμων μὲ βρίσκει πάντοτε διατεθειμένη νὰ ὑπακούσω... (*Μέ χαμόγελο*). Στοιχιματίζω πὼς αὐτὴ ἡ declaration σᾶς ἐκπλήττει λιγότερα ἀπὸ ὅλα ὅσα σᾶς εἶπα προηγουμένως.

ΖΑΡΥ (*κορδονόμενος*). Τὸ ὁμολογῶ !

Η ΚΥΡΙΑ (*εὐχαριστημένη*). — Σᾶς ἀκουλουθῶ ἀπὸ δύο ἡμερῶν... ἀπ' τὴ πρώτη ὅμως στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα, αἰσθάνθηκα μιὰ μεγάλη... πολὺ μεγάλη συμπάθεια γιὰ σᾶς...

ΖΑΡΥ.— Ξέρετε, δὲν θὰ λυπηθεῖτε ποὺ μοῦ προσφέρατε ὑπηρεσία.

Η ΚΥΡΙΑ.— Σᾶς παρακαλῶ !... Ὄχι τέτοιες προτάσεις ! ... Δὲν δέχομαι χρήματα. Θὰ περιφρονοῦσα τὸν ἑαυτό μου ἂν ἔπαιρνα ἀπ' τοὺς δύο ἀντιπάλους ... Εἶμαι ὅμως ἕτοιμη νὰ δεχθῶ δείγματα... τῆς εὐγνωμοσύνης σας λιγότερο δαπανηρά ! ..

ΖΑΡΥ,— Ἀλήθεια... Ἔτσι ; ἀμέσως ;

Η ΚΥΡΙΑ.— Δὲν πρέπει νὰ ἀναβάλωμεν διὰ τὴν αὔριον...

ΖΑΡΥ. – Βεβαίως !... Ἀλλά...

Η ΚΥΡΙΑ Εἰς τὸ προκείμενο !... Θὰ δυσπιστήσετε σὲ μένα ;

ΖΑΡΥ.— Ὢ !

Η ΚΥΡΙΑ.— Κι' ὕστερ' ἀπὸ ὅλα, γιατὶ ὄχι ; Ποιὸς σᾶς βεβαιώνει ὅτι δὲν σᾶς ἔκαμα ἐκμυστηρεύσεις, ἀπροόπτους γιὰ νὰ αἰχμαλωτίσω καλλίτερα τὴν ἐμπιστοσύνη σας καὶ νὰ σᾶς γελάσω κατόπιν εὐκολώτερα ;

ΖΑΡΥ.— Μπᾶ ! Μπᾶ !... Ἀλλά...

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΤΣΕΧΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

HUGO GURTLERS

Θάχουν τώρα περάσει δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε ποῦ μοῦ διηγήθηκαν, σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς Βοημίας, αὐτὴ τὴν ἱστοριοῦλα, κι' ὅμως ἀκόμα τὴν θυμοῦμαι, σὰν νὰ τὴν ἄκουσα προχτές. Εἶναι τόσο παράξενη...

...Ὁ Τζαννὲ κι' ἡ γυναικοῦλα του Φρίντα, ζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Πλούσιοι ὄχι καὶ τόσο, δούλευαν κι' οἱ ἴδιοι στὰ κτήματά τους, κι' ἀπ' τὴς οἰκονομίες ποὺ κάνον, εἶχαν φτιάξει μιὰ περιουσιοῦλα π' ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ θὰ τοὺς ἐπέτρεπε ν' ἀγοράσουν ἕνα σπητάκι στὴ πολιτεία, σ' ἕνα καλὸ δρόμο, πλούσια ἐπιπλωμένο, μ' ἠλεκτρικό, μ' ἀσανσέρ...—ἔτσι ἤθελαν νὰ τὸ φαντάζωνται.

..Νὰ σήμερα, κείνη ἡ περιουσιοῦλα, λογίζεται «περιουσία». Ἔχουν—δὲν εἶν' καὶ λίγα —ὀγδόντα χιλιάδες κορῶνες.Ἀρχίσαν νὰ πουλᾶν τὰ κτήματά τους, τὰ ζῶα τους τὰ σιτηρά τους... Αὔριο θὰ πουλοῦσαν καὶ τὸ σπητάκι ποὺ καθόντουσαν, καὶ μεθαύριο πιά, θἄφευγαν γιὰ τὴν πολιτεία, γιὰ τὸ σπητάκι, τ' ὄμορφο π' ὀνειρευόντουσαν. Κ' οἱ δυὸ ἦσαν ὅλο χαρά.

***

—Λοιπόν, ὅλα ἕτοιμα, Τζαννέ μου ; τοὖπε μόλις ἦρθε τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς ποὺ θάφευγαν.

—Ναί... ὅλα... Φρίντα μου... Ἀπήντησε μὲ μιὰ μισοσβυσμένη φωνή, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν δυναμώσῃ, ἐνῷ μιὰ κίτρινη χλωμάδα, ἄρχισε ν' ἁπλωνεται στὸ πρόσωπό του...

—Μά !.. Μὰ τί ἔχεις, Θεέ μου γιατ' εἶσαι κίτρινος ;!..

—Μπά... δὲν ἔχω... τίποτα... ἕνας πονοκέφαλος μ' ἔχει πιάσ...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ, καὶ σωριάσθηκε στὸ πάτωμα μ' ἕναν ὑπόκωφο στεναγμό.

— Θεέ μου ; Παναγία μου !.. στρίγγλισ' ἡ Φρίντα.

Κι' ἔπεσ' ἐπάνω του, καὶ τὸν κουνοῦσε. μιλῶντας του, παρακαλεστικά, παραπονιάρικα...

Μὰ ὁ Τζαννὲ ἔμεν' ἀκίνητος. Φοβισμένη πλησίασε τ' αὐτί της στὴ καρδιά του... Δὲν χτυποῦσε πιά... Ἔβγαλε μιὰ στριγγιὰ φωνὴ κι' ἄρχισε νὰ γδέρνεται, νὰ τραβάῃ τὰ μαλλιά της, νὰ δαγκώνῃ μὲ λύσσα τὰ χέρια της, νὰ ξεφωνίζῃ σπαραχτικά. μὲ μιὰ φωνὴ ποῦ σὰ στιλέττο τρυποῦσε τὴ καρδιά.

...Σὰν ἔφεξε, τὸ πρωΐ, ἡ Φρίντα δὲν ἀκουγόταν πιά. Ἀκίνητη σὰν νἆχε πέσει σὲ μιὰ νάρκη, βρισκόταν πεσμένη στὸ στῆθος του, μὲ τὸ πρόσωπό της κολλημένο στὸ δικό του. Ξάφνου σὲ λίγο σηκώθηκε ἀπάνω, κύτταξε κάμποσο γύρω της ἀποχαυνωμένα, μὲ μιὰ θαμπάδα στὸ βλέμμα, καὶ ξέσπασε σ' ἕνα γέλοιο τρανταχτό, ἀπαίσιο. Ἀπ' τὸ στόμα της ξεχυνόντουσαν, κάτι λέξεις ἀσυνάρτητες, ἀλλόκοτες, πότε μισοσβυσμένες, κι' ἄλλοτε δυνατὲς ἄγριες. Εἶχε τρελλαθεῖ. Τὸ λογικό της δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ σ' αὐτὸ τὸ χτύπημα. Ἄρπαξε μιὰ κορδέλλα ποὺ βρισκόταν στὸ τραπέζι, τὴν ἔδεσε σὰν τὴς Πολωνέζες στὰ μαλλιά της, καὶ ξεπετάχτηκε στὸ δρόμο γελῶντας ἀδιάκοπα.

***

...Σήμερα τὸ πρωΐ, στὴ πλατεῖα τοῦ χωριοῦ φέραν ἕνα πτῶμα. Εἶναι γεμάτο δαγκωματιές, τ' αὐτιά του 'ναι κομμένα—μ' ὄχι καὶ τόσο φαίνεται κοφτερὸ ἐργαλεῖο—Τὸ δεξί του μάτι λείπει, καὶ τ' ἄνοιγμα τοῦ στόματός του εἶναι ὑπερφυσικό... Εἶνε τὸ πτῶμα ἑνὸς ἐργάτη, τοῦ Φρίτζ. Κόσμος πολὺς—ὅλοι ἐργάτες—τὄχουν τριγυρίσει καὶ τὸ κυττοῦν, γουρλώνοντας τὰ μάτια τους, κάνοντας μορφασμούς, σιγομιλῶντας. Δυὸ γυναικοῦλες — οἱ μόνες -κλαῖνε 'μπρὸς στὴν εἰκόν' αὐτὴ τῆς φρίκης.

Πιὸ πέρα ἕνας 'νωματάρχης ἄκουγε προσεχτικὰ ἕνα γεροντᾶκο, κι' ἔγραφε βιαστικά.

«Θἆταν τρεῖς, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀφηγεῖτ' ὁ γεροντάκος, μὲ τὴν ἀδύνατη φωνή του, ὅταν ἄκουσα κάτι πνιγμένες φωνές. ἔξ' ἀπ' τὴ καλύβα μου. Πετάχτηκα ἔξω, καὶ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, διέκρινα τὴ τρελλή, πάν' ἀπ' ἕνα σῶμα, νὰ τὸ χτυπᾶ μ' ἕνα πρᾶγμα ποῦ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ διακρίνω καλά. Ἔτρεξα κατ' ἀπάνου της, προσπαθῶντας νὰ τῆς πιάσω τὰ χέρια· μ' αὐτὴ μὲ δύναμη μ' ἔσπρωξε καὶ βρέθηκα πεσμένος 'μπρὸς στὴ πόρτα τῆς καλύβας μου.

– Μωρὴ τρελλή... φώναξα θυμωμένος.

—...Τρελλὴ ἔ ;!.. Ἀκόμα μὲ λέτε τρελλὴ μοὖπε σὲ λίγο.

'Αρ. 2 ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

'Αριθ. 1 Φιλολ. Διαγων. Συλλόγου

ΑΠΟ ΤΑ "ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ"

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ

Δὲ σίμωσα τὸ Γολγοθᾶ, Πραιτώριο δὲν εἶδα,
Ἑβραῖοι δὲ μὲ φώναξαν «ἀνάθεμα» φριχτό.
Κι' ὅμως καρφιὰ στὰ χέρια μου, στὰ πόδια,
[στὰ κορμί μου,
ἀκίνητο μἀφίνουνε σὲ δροσερὸ σταυρό.

Ποτές μου δὲν ἐγεύτηκα πικρόχολο φαρμάκι,
ποτὲς δὲν ἤπια ἐγὼ κρασί, πικρό, μεθυστικό,
κι' ὅμως ἐφαρμακώθηκα,ἐκάηκε ἡ καρδιά μου,
μέθυσα καὶ ζαλίστηκα, δεξὰ—ζερβὰ —χτυπῶ.

Κι' ἂν Γολγοθᾶ δὲ σίμωσα, σταυρὸ βαρὺ
[δὲν πῆρα,
κι' ἂν τὸ φαρμάκι δὲν ἤπια, ΑΓΑΠΗ ἔχω
[γευτῇ.
(Δός μου τῆς πίκρας τὸ κρασὶ— ὦ τῆς ζωῆς
[μου μοῖρα!—
γιατὶ μἀρέσει, τὸ ποθῶ, μέλι τὸ φτιάχνει
αὐτή!..)

Κύπρος, 1923 ΤΕΥΚΡΟΣ ΑΝΘΙΑΣ

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

Πῶς ἤθελα Ρωξάνη μου χρυσὴ
μὲς τοὺς ἀγροὺς νὰ φύτρωνα λουλούδι
νὰ πέρναγες καμμιὰν αὐγὴ ἐσὺ
νὰ μ' ἔκοβες μικρό μου ἀγγελούδι.

Καθὼς αὐτὸ στὰ χέρια ποὺ κρατᾶς
πῶς ἤθελα νὰ κράταγες ἐμένα,
νὰ σοῦ μιλῶ, καὶ σὺ νὰ μοῦ γελᾶς
νὰ μοῦ θυμᾶς τὰ πλᾶνα περασμένα.

Γιάννης Νοδάρος "Αθως

Καὶ πετώντας, κεῖνο τὸ πρᾶγμα ποῦ τὸ χτυποῦσε, ἦρθε κοντά μου καὶ μ' ἐβοήθησε νὰ σηκωθῶ. Ἔκανα νὰ πλησιάσω το πτῶμα, νὰ ἰδῶ ποιανοὖναι. μ' αὐτὴ τραβῶντας με, μὲ βία, μ' ἔμπασε στὴ καλύβα μου, καὶ μπῆκε κι' αὐτή. Κάθησε ἀπέναντί μου, καὶ μὲ κυττοῦσε κατάμματα.

—Θέλεις νὰ μάθῃς, γιατὶ τὸν σκότωσα. ἔ;..

—Ναί... ναί.. ποιος εἶναι ρώτησα μ' ἀνυπομονησία. Μ' αὐτὴ σὰν νὰ μὴν μ' ἄκουσε ἐξηκολούθησε.

—...Τὸν σκότωσα, τὸν βασάνισα, γιατὶ σκότωσε τὸν Τζαννέ μου, τον φαρμάκωσε...

— Μὰ ποιὸς εἶν' αὐτός, τὴ διέκοψα πάλι.

— Μὴ βιάζεσαι, θὰ μαθῃς, ποιὸς εἶναι, καὶ θὰ σοῦ πῶ, πῶς τὄμαθα, ὅτι αὐτὸς φαρμάκωσε τὸ Τζαννέ μου... Νά;... ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρό, δὲν γύριζα πιὰ στὰ βουνά, καὶ δὲν κοιμόμουν ὅπου κι' ὅπου. Πότε σὲ καμμιὰ ἔρημη καλύβα, σὲ καμμιὰ σπηλια. Χτὲς τὸ βράδυ πεινοῦσα φοβερά. κι' ἀπεφάσισα νὰ πάω στὴταβερνοῦλα τοῦ μπάρμπα Γουστσύου, νὰ ζητήσω λιγάκι ψωμί. Σὰν ἔφτασα στὴ ταβερνούλα, καὶ 'τοιμαζόμουν νὰ κτυπήσω τὴν πόρτα, στ' αὐτιά μου ἀντήχησαν αὐτὰ τὰ λόγιασά κεραυνός.«Ἄντε βρὲ φαρμακεφτὴ ποῦ φαρμάκωσες τὸ Τζανὲ γιὰ νὰ τὸν κλέψῃς, μὴ μοῦ δανείζεις αὐτὰ ποὺ σοῦπα καὶ σὲ φτιάχνω 'γώ...» Μιὰ τρεμοῦλα μ' ἔπιασε. Ἔφυγα σιγὰ ἀπ' τὴ πόρτα καὶ πλησίασα στὸ παράθυρο. Κύτταξα μέσα. Αὐτὸς ὁ «φαρμακεφνὴς» ἦταν ὁ Φρίτζ, ποὖχαμε κάποτε στὰ κτήματά μας. Μιὰ λύσσα μ' ἔπιασε. Μοὖρθε νἄμπω μέσα νὰ τὸν πνίξω, μὰ κρατήθηκα. Ἴσως νὰ μὴν ἔφτανα στὸ σκοπό μου, γιατὶ ἦσαν κι' ἄλλοι μαζί του.

Τὸν παραφύλαξα σὰν ἔφευγε. Μόλις ἔφτασα δῶ ἀπ' ἔξω, καθὼς ἦταν καὶ λίγο μεθυσμένος τὸν ἄρπαξ' ἀπ' τὸ λαιμό, καὶ μὲ μιὰ πέτρα μυτερὴ ποὖχα μαζί μου ἄρχισα νὰ τὸν χτυπῶ στὸ κεφάλι, μ' ὅλη μου τὴ δύναμη, ὥσπου τὸν ἔρριξα κάτω.

Τὸν δάγκωνα, μὲ λύσσα, τοῦ ξέσχιζα τὸ πρόσωπο, μὲ τὰ δόντια μου τοὔκοψα τ' αὐτιά, τοὔβγαλα καὶ τὸ δεξὶ μάτι, γιατὶ αὐτὸ θὰ ζήλεψε τὰ χρήματά μας καὶ τὴν εὐτυχία μας...»

Σηκώθηκε ἀναστενάζοντας. Δὲν μοῦ φαινόταν πιὰ τρελλή.

— Ἔ ! καλὸ ξημέρωμα τώρα... μοὖπε, ἄνοιξ' τὴ πόρτα κι' ἔφυγε.

Πῆρα τὸ πτῶμα τοῦ Φρίτζ, τὄμπασα στὴ καλύβα, καὶ σήμερα τὄφερα».

Ὁ νωματάρχης ἔγραφε.

Ἕνας ἐργάτης π' ἄκουγε μὲ μι' ἀχτίδα χαρᾶς στὸ πρόσωπό του.

— Καλὰ τοὔκανε... ψιθύρησε, μπράβο της !.. Λέτε νἆταν αὐτὸς π' ἄκουσε ἡ Φμίντα νὰ βρίζῃ τὸ Φρίτζ, στὴν ταβερνούλα τοῦ μπάρμπα Γουσταύου ;

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΣΦΑΙΡΑ, ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

τοῦ P.- G. GLUCK

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΖΕΡΜΑΙΝ ἐτῶν 30. – ΑΙΜΙΛΙΟΣ. σύζυγός της ἐτῶν 40. – ΛΟΥΙΖΑ φίλη της ἐτῶν 20.

(Ἕνας ὡραῖος κῆπος μιᾶς, ὤμορφης ἐπαύλεως. Κάτω ἀπὸ μιὰ σκιάδα, ἡ Ζερμαίν μὲ κόκκινα μάτια, ἀπὸ τὰ κλάμματα, διαβάζει καὶ ξανοδιαβάζει τὴς ἐφημερίδες ὅπου δίνουν λεπτομερείας γιὰ τὴν καταστροφή.Ἕνας σιδηρόδρομος κατεστράφη κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα τῶν *Batignoles* λόγῳ ἀναφλέξεως ἔχει, πολλὰ θύματα).

Ζερμαίν (Διαβάζει μὲ σιγανὴ φωνὴ προσπαθοῦσα νὰ καταλάβῃ καλλίτερα) «Ἕνδεκα λείψανα, τὰ πιὸ πολλα ὁλοκληρωτικὰ ἀπηνθρακωμένα, δὲν ἔχουν ἀναγνωρισθῆ... Μιὰ μικροῦλα ὡς δώδεκα χρονῶν ξανθιά, φέρουσα εἰς τὸν λαιμὸν ἕνα μεταγιὸν τῆς *Notre Dames de Lourdes*...Ἕνας ἄνδρας 35 ἕως σαράντα χρονῶν, ψηλὸς μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ μακρυὰ γένεια....» (Μὲ περίσκεψη) εἶναι αὐτός!.. εἶναι αὐτός!.. (Πέρνει πυρετωδῶς μιὰ ἄλλη ἐφημερίδα καὶ διαβάζει). «Μεταξὺ τῶν νεκρῶν οἵτινες, μέχρι τοῦδε δὲν ἀνεγνωρίσθησαν, σημειώνομεν : ἕνας ἄνδρας ὅστις θὰ πλησιάζει τὰ τεσσαράκοντα, πολὺ ψηλός, μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ γένεια, μὲ μιὰ οὐλὴ στὸν αὐχένα καὶ μίαν ἄλλην σταυροειδῶς ὁμοιάζουσαν μὲ τρύπαν τὴν ὁποίαν ἀνοίγει ἡ σμίλη καί..» (Μὲ φωνὴ τρέμουσα). Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία εἶναι αὐτός... εἶναι αὐτός... (Βάζει τὸ κεφάλι στὰ χέρια της καὶ κλαίει. Συχνὰ σηκώνεται ἀπότομα. Ἔξαφνα ἀκούει τὴ κιγκλιδωτὴ πόρτα νὰ ἀνοίγει. Πετιέται ἔξω ἀπὸ τὴ σκιάδα, ἀλλὰ σταματᾶ καὶ προσηλώνεται νὰ κυττάζῃ τὸ κατατρομαγμένο πρόσωπο τῆς νεοεισελθούσης φίλης της Λουΐζης).

Λουΐζα.—(Ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά της) Ἄ! φτωχή μου μικρή!..

Ζερμαίν.—(Σφίγγοντάς την στὸ στῆθος της) Ἄ! (Μένουν ἔτσι ἀγκαλιασμένες πολλὴ ὥρα. Ἡ Λουΐζα κλαίει σιγαλὰ καὶ ἡ Ζερμαὶν βγάζει κάτι γογγυσμοὺς ποῦ τίποτα δὲν μπορενὰ τοὺς σταματήσῃ. Ἐν τούτοις ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ θλιβερὲς στιγμὲς περνοῦν).

Λουΐζα.—(Βάζει τὴν Ζερμαὶν στὴ σκιάδα καὶ τὴν καθίζει) Θέλεις νὰ πάρῃς κανένα φάρμακο καρδιοτονωτικό!

Ζερμαίν. (Ἀδύναμα). Ὄχι!!.. Σὲ εὐχαριστῶ. (Σὲ λίγο). Λοιπόν; Εἶναι ἀλήθεια; Καμμιὸ ἐλπίς!

Λουΐζα.—(Θλιβερά). Καμμιά.

Ζερμαίν.—Θεέ μου.

Λουΐζα.—Ἔχε θάρρος.

Ζερμαίν.—Τὸν ἐγνώρισες καλό;

Λουΐζα.—Ναί!

Ζερμαίν. Εἶναι πολὺ παραμορφωμένος.

Λουΐζα. – (Μὲ μικρὴ ταραχή). Ἀρκετά.

Ζερμαίν.—Ὢ! πόσο θὰ ὑπέφερε! (Σιγή). Ἀλλὰ αὐτὸς τουλάχιστον ἔπαψε πιὰ νὰ ὑποφέρει... Ἀλλὰ ἐγώ; . Ὢ! ἐγὼ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ ὑποφέρω... Ἄ! ἂν εἶξερες τὶ τύψεις μὲ βασανίζουν! Προχθὲς εἴμουνα κακὴ μαζί του... Ὢ! ἀπὸ ἕνα ὑπολογισμό μου τὸν ἐτιμώρησα πολύ!.. Ὢ! γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ μ' ἀγαπήσῃ περισσότερο... Τὸν ἀγαποῦσα τόσο ὅπου κάθε μέρα φοβόμουνα μὴν τὸν χάσω!..

Τότε, σὲ λίγο καιρό, ἐβάλθηκα νὰ τὸν κάνω νὰ πιστέψῃ ὅτι μποροῦσα πολὺ εὔκολα νὰ τὸν ἐγκαταλείψω... Ἤθελα νὰ τὸν κάνω νὰ ζηλεύῃ. Προχθὲς τοῦ ἀρνήθηκα καὶ τὴν ἀγάπη μου... καὶ πίστεψα ὅτι ἦταν ὁ μόνος τρόπος ποῦ μποροῦσα νὰ τὸν κάνω νὰ μ' ἀγαπήσῃ περισσότερο... Ἡ ἠλιθία!.. Ὢ! Τὶ ἔγκλημα εἶναι νὰ κάνει κανεὶς νὰ ὑποφέρῃ ἐκεῖνον ποῦ ἀγαπᾶ!.. Τὶ ἀπερισκεψία νὰ τὸν ἀφήσῃ κανεὶς μὲ λόγια πικρόγλυκα!!.. Ξέρει ὅμως κανεὶς ἂν θὰ τὸν ξαναδῇ πιά! (μὲ λυγμούς) φτωχέ μου!.. φτωχέ μου!!..

Λουΐζα.—Σὲ παρακαλῶ ἡσύχασε.

Ζερμαίν. –Ἄ ! τὸν ἀγάπησα ἄσχημα. (Οἱ λυγμοὶ διπλασιάζοντα).

Λουΐζα (ἀπότομα).—Ἡσύχασε νὰ ἔρχεται ὁ σύζυγός σου.

Ζερμαίν. Ἔ ! καὶ τί μέλλει...Θὰ εἶναί γιὰ μένα μιὰ ἀνακούφιση νὰ τοῦ φωνάξω τὴν ἀλήθεια,

Λουΐζα. –Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα... Σ' ἀγαπᾶ κι' ἂν δὲν τὸν ἀγαπᾶς :... Εἶναι γενναῖος ἄνδρας καὶ δὲν ἀξίζει νὰ τοῦ καταστρέψῃς τὴν εὐτυχία του.

Ζερμαίν.—Εἶναι φοβερὸ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ κλάψῃ κανεὶς σὰν θέλει.

Αἰμίλιος (φαίνεται στὸ βάθος τῆς σκιάδος). —Ἔ ! τὶ τρέχει ; Γιατὶ αὐτὴ ἡ θλίψι. (Βλέπει τὴς διασκορπισμένες ἐφημερίδες εἶναι ἡ καταστροφὴ ποῦ σὲ θορυβεῖ τόσο ;

Ζερμαίν. Ναὶ σκέπτομαι ὅλους αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους ποῦ δὲν θὰ ξαναδοῦν αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους ποῦ χαθήκανε κεῖ μέσα πόσο φριχτά.

Αἰμίλιος (Μὲ τόνο στοργικῆς ἐπιπλήξεως.) Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ εἶσαι τόσο εὐαίσθητη·. Τί θὰ ἔκανες Θεέ μου ! ἐὰν ἔχανες...

Λουΐζα. Διακόπτουσα τὸν Αἰμίλιον). Ἄ ! αὐτὸ. Δὲν ἐνοεῖται λοιπὸν ὅτι αὐτὴ ἡ σκέψη τὴν ἐθορύβησε τόσο Φανταζομένη ὅτι μπορούσατε πολὺ καλὰ νὰ πάρετε τὸν καταστραφέντα σιδηρόδρομο καὶ νὰ εἶσθαι μαζὺ τῶν νεκρῶν... Ἄ ! ἀναμφιβόλως...

Αἰμίλιος. (ἀκούει εὐτυχής).—Ὢ καλή μου φίλη.

ΑΥΛΑΙΑ

(Διασκευὴ ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Η. ΡΩΤΑΣ

Σ' ΑΝΑΙΣΘΗΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

Γέλα καρδιά, ἀναίσθητη,
γέλα δυστυχισμένη
κι' ὅ,τι σὲ περιμένει
μὴ τὤχῃς στοχασμό.
Ἀργὰ σὲ δάκρυ ἀστείρευτο
τὸ γέλοιο σου θὰ στρέψῃ
ἄχ ! κι' ἄγρια θὰ παιδέψῃ,
τὸν ἴδιο σου παλμό.
Γέλα καρδιὰ ξεφάντωσε,
καὶ τὸ χορό σου σέρνε
στὸ βοῦρκο ναί ! κι' ἂς κλαῖνε,
δυὸ μάτια θαμπερά,
Ὅπου γιὰ σένα θάμπωσε
τὸ φῶς τους ἀπ' τὴ θλίψι,
πασχίζωντας νὰ κρύψῃ
μιὰ τέτοια... συμφορά.

Στυλιανὸς Αὐγουστάκης

ΖΗΛΕΙΑ !

Τῆς αὐγῆς τὰ μάγα μάτια
καὶ τὰ χείλη τὰ γλυκὰ
στῶν ὀνείρων τὰ παλάτια
σέ φιλοῦν' ἐρωτικά !
Καὶ ζηλεύουνε τ' ἀηδόνια
ποῦ τὴ βλέπουν τὴν αὐγὴ
νὰ σηκώνῃ τὰ σεντόνια
«ἢ να σὲ βγάνη ἀπ' τά...
καὶ νὰ σὲ γλυκοφιλῇ !
Κ' ἔναντι τὰ χελιδόνια
ἀπ' τὸ σύρμα σὲ κυττοῦν
ὅπου εἰσ' ἄσπρη σὰν τὰ χιόνια
κ' ἀρχινᾶνε νὰ στὸ εἰποῦν !!!
κι' ὁ χελιδονίσιος ἦχος
σύρμα, σύρμα, πάει ἐκεῖ,
ὅπου κρύβει ἐσένα ὁ τοῖχος
σἂν Νεράϊδα ἰδανική !
Τὰ πουλιὰ 'γὼ τάχω στήλη
νἄρχονται νὰ σὲ ξυπνοῦν,
καὶ τὰ μάτια... καὶ τὰ χείλη
τῆς αὐγῆς νὰ σὲ φιλοῦν !
Τώρ' ἀπὸ τοὺς στοχασμούς μου
—οὔτε τὰ πουλάκια πειὰ—
—τὰ ζηλεύω – τοὺς χρυσούς μου
νἄχῃς θέλω συντροφιά !
Κ' ἔτσι μόνο ἐγὼ μικρή μου
μὲ τὸ νοῦ, καὶ τὴ καρδιά.
Θὰ σοῦ λέω, πὼς ἡ ζωή μου
χωρὶς ΣΕ δὲν εἶναι πειά !..

Ἀνδρέας Κ. Ξένος

ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ

Κλαψάρικο φθινόπωρο
Χλωμὸ μαραζιασμένο,
Κἄποιας (1) Ἀρχόντισας, ποθεῖς,
Ὀνείρατα γλυκά,
Νὰ ταποκτήσῃς, δὲν μπορεῖς
Τῆς Μοίρας σου γραμμένο
Τὴ μολυβένια νὰ φορεῖς
Θλιμμένη φορεσιά.

«Σαπφὼ» *Ὅμηρος Κ. Τσουροῦς*

1) Ἡ Ἀρχόντισα εἶναι ἡ ἄνοιξις.

Η ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΟΓΙΟΥΣ ΜΑΣ

Ἡ σημερινὴ κίνησις τῆς φιλολογίας μας.—Τὸ μέλλον της.—Ἡ ἐξέλιξίς της.— Ἀνέκδοτα ἔργα πρὸς ἔκδοσιν.—Τὰ τελευταῖα βιβλία.—Οἱ μέλλοντες Ἀθάνατοι.

Συνέντευξις μετὰ τοῦ κ. Δ. Ἰ. Καλογεροπούλου.

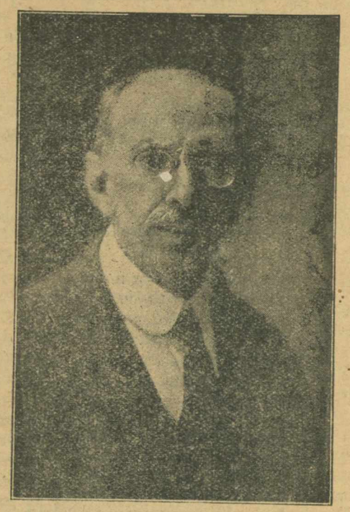

— Πῶς βλέπετε τὴν σημερινὴν κίνησιν τῆς φιλολογίας μας καὶ εἰδικώτερον τί φαντάζεσθε διὰ τὸ μέλλον; Ποίαν ἐξέλιξιν θὰ ἔχῃ;

—Ἡ σημερινὴ κίνησις ἐν Ἑλλάδι, ποσοτικῶς εἶνε ἀρκετὰ ζωηρά, ποιοτικῶς ὅμως δὲν εἶνε ἱκανοποιητική. Ὑπάρχουν δύο τάξεις λογίων. Ἐκεῖνοι ποὺ ἐργάζονται ἥσυχα, μᾶλλον διὰ τὸν ἑαυτόν των, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ θορυβοῦν καὶ κουτσομπολεύουν. Ἀνήκω εἰς τοὺς πρώτους καὶ παραξενεύομαι ποὺ μὲ θυμηθήκατε.

Τὸ ζήτημα τῆς συγχρόνου κατευθύνσεως εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας εἶχα ἀκριβῶς ὡς θέμα διαλέξεως τὴν ὁποίαν ἔκαμα ἐσχάτως. Κατέδειξα τοὺς κινδύνους τοὺς σημερινοὺς καὶ τοὺς μελλοντικούς. Εἰς τὴν Εὐρώπην ἐξωφρενισμοὶ ὑπὸ τὴν προσωπίδα τῆς πρωτοτυπίας—εἰς τὴν Ἑλλάδα, ξενομανία. Κάποιος μάλιστα ἐκήρυξε τὸ δόγμα τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἡ ἀγνὴ ἐμπνευσις, ἡ ὡραία ἔκφρασις, τὸ ὑψηλὸν νόημα παθαίνουν συχνὰς ἐκλείψεις. Κυριαρχεῖ ἡ προχειρολογία, ἡ ψευτιά, ἡ μίμησις.

Ἔχομεν τόσον ὑλικὸν ἀνεκμετάλλευτον, τόσας παραδόσεις, τόσα πρότυπα, τόσο ὡραίαν φύσιν, τόσην ζωὴν καὶ ὅμως εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ εἰς τὴν τέχνην δὲν δημιουργοῦμεν ὅσην πρέπει. Πρέπει νὰ γίνωμεν περισσότερον Ἕλληνες. Νὰ ἐπιδιώξωμεν μίαν ἐργασίαν εἰς τὰς πνευματικὰς ἐκδηλώσεις. ἐθνικιστικήν. Δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ συναντόμεθα, νὰ ὁμιλοῦμεν, νὰ γράφωμεν ὅπως οἱ Γάλλοι, οἱ Γερμανοί, οἱ Ἄγγλοι, οἱ Ἰταλοί. Οἱ νέοι πάσχουν ἀπὸ νεομανίαν. Σωρηδὸν ἀναφαίνονται. Γράφουν πολλοί, πάρα πολλοί. Θὰ ἤθελα ὀλιγωτέρους καὶ καλλιτέρους. Παρατηρῶ καὶ μίαν δυσαναλογίαν. Ἐνῷ ὁ ἐμμετρος λόγος ὡς τεχνικώτερος ἔχει δυσκολίας, κάθε νέος νομίζει ὅτι πρέπει νὰ ἐμφανισθῇ ὡς ποιητής. Ἐνῶ ἄλλα εἴδη τοῦ λόγου, τὸ διήγημα, τὸ θέατρον, ἡ σάτυρα ἔχει ὀλίγους σχετικῶς ἐργάτας. Ἡ ποίησις κατήντησε μία ἐπιδημία, ἡ ὁποία ἀριθμεῖ πολλὰ θύματα καὶ ἔβασάνισε ἀρκετὰ τοὺς Ἕλληνας ἀναγνώστας. Ὡς πρὸς τὸ μέλλον, μὲ φοβίζει. Προβλέπω κυκεῶνα ἀντιλήψεων. Ἡ μεταπολεμικὴ φιλολογία, δὲν πιστεύω νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τίποτε ἄξιον λόγου.

Ἐκεῖνο ποὺ εἶνε περίεργον εἶνε ὁ πόλεμος τῶν νέων κατὰ τῶν παλαιῶν. Οἱ παλαιοὶ εἰργάσθησαν καὶ πολὺ καὶ εὐσυνηδήτως, ἀναλόγως μάλιστα τῆς ἐποχῆς των. Μερικοὶ νέοι νομίζουν ὅτι θ' ἀνυψωθοῦν καταρρίπτοντες τὸ ἔργον τῶν παλαιοτέρων. Ὑπάρχει δόξα δι' ὅλους καὶ χῶρος δι' ὅλα τὰ ἀναστήματα. Προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ παρακολουθοῦν τὴν ξένην κίνησιν χωρὶς νὰ τὴν ἀντιγράφουν, νὰ μελετοῦν αἰσθητικῶς πολὺ καὶ νὰ γράφουν λίγα καὶ πρὸ παντὸς νὰ μὴ σπεύδουν νὰ ἐπικρίνουν αὐστηρῶς, ἀφοῦ δὲν ἠμποροῦν νὰ παρουσιάσουν κάτι καλλίτερον. Ἡ κριτικὴ εἶνε ἕνα δίκοπο μαχαῖρι· ὅταν τὸ κρατοῦν ἀδέξιαι χεῖρες ἀντὶ νὰ πληγώσουν τοὺς ἄλλους, πληγώνονται οἱ ἴδιοι. Ἀπὸ τὴν σημερινὴν παραγωγὴν λείπει ἡ αἰσθητική, ἡ ψυχολογία, ἡ ἁρμονία. Οἱ περισσότεροι γράφουν ἐπιπόλαια καὶ ἀκαλαίσθητα. Αἱ ἰδέαι δὲν παρουσιάζονται μὲ τὴν ἁρμόζουσαν ἔκφρασιν ἐξωραϊσμέναι, ὄχι μόνον γλωσσικῶς, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἔποψιν ἐννοίας. Εἶνε αὐτὸ ἀπροσεξία; εἶνε ἀδυναμία; Μᾶλλον τὸ δεύτερον. Ἄλλο ἐμπόδιον διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς σκέψεως εἶνε ἡ γλῶσσα. Ἡ μέση ὁδὸς εἶνε ἡ καλλιτέρα. Κάθε ὑπερβολὴ δὲν μπορει παρὰ νὰ ὁδηγήσῃ εἰς πλίνας καὶ κωμικότητας.

– Πῶς σᾶς ἐφάνησαν αἱ συνευτεύξεις τῶν λογίων;

—Οἱ περισσότεροι δὲν μᾶς εἶπαν τίποτε σοβαρόν. Ὅσοι δέ, ἠθέλησαν νὰ εἰποῦν κάτι νέον, τὸ εἶπαν τόσον ἄσχημα.—

—Ποίαν ἐργασίαν ἑτοιμάζεται πρὸς ἔκδοσιν;

—Ἔχω ἀρκετὴν ἑτοίμην. Τὰς «Ἁρμονίας» πεζὰ ποιήματα, ἕνα τόμον Διηγημάτων καὶ τοὺς «Τύπους καὶ διαλόγους».

—Ποῖα ἀπὸ τὰ τελευταίως ἐκδοθέντα ἔργα σᾶς ἔκαμαν τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν;

—Ἐξαιρετικήν, κανέν.

—Ποῖοι σύγχρονοι νομίζετε ὅτι θὰ συνδέσουν τὸ ὄνομά των μὲ τὴν ἀθανασίαν;

—Μὲ τὴν ἀθανασίαν, εἶνε κάπως πολύ. Μὲ τὴν ἱστορίαν ὅμως τῶν νεοελληνικῶν γραμμάτων εἶνε ἀρκετοὶ οἱ ὁποῖοι θὰ καταλάβουν τιμητικὴν σελίδα. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἔργον τῆς κριτικῆς τοῦ μέλλοντος. Καὶ τὸ δυσκολώτερον πρᾶγμα εἶνε νὰ μιλᾷ κανεὶς διὰ τὸ μέλλον.

Συνέντευξις μετὰ τοῦ κ. Κλ. Παράσχου.

Ὅ,τι καλλίτερο ἔχει σήμερα ἡ φιλολογία μας, ὀφείλεται κατὰ τὸ μεγαλείτερο μέρος στοὺς ἀντιπροσώπους τῆς γενεᾶς ποὺ ἐνεφανίσθη μεταξὺ τοῦ 1905-1907. Εἰς τὴν γενεὰν αὐτὴν ἀνήκουν ὁ Σικελιανός, ὁ Μελᾶς, ὁ Σκίπης, ὁ Μελαχροινός, ὁ Τραδλαντώνης, ὁ Χαντζάρας, ὁ Καμπάνης καὶ ἐκ τῶν ἀποθανόντων, ὁ Δραγούμης, ὁ Γιανόπουλος καὶ ὁ Ζαχαριάδης. Εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς γενεᾶς αὐτῆς θὰ παρουσιάσουν τὰ μεστότερα ἔργα τῆς τελευταίας τεσσαρακονταετίας. Ἡ γενεὰ αὐτὴ ἐξασκεῖ καὶ τὴν μεγαλειτέραν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων γενεῶν, καὶ αὐτὴ θὰ συμβάλῃ πολὺ εἰς τὴν οἱανδήποτε ἐξέλιξιν τῆς φιλολογίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξέλιξιν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἄγνωστον ποίαν καμπύλην θ' ἀκολουθήσῃ. Μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἡ φιλολογία μας πολὺ γλήγορα θὰ λάβῃ κοσμοπολιτικὸν χαρακτῆρα καὶ ἀνθρωπιστικόν. Ὀχαρακτὴρ αὐτὸς ἄλλωστε ἀπὸ καιρὸ ἐφάνη στὴ φιλολογία μας καὶ ἰδίως τὰ τελευταία χρόνια.

Ἔχω ἀρκετὰ ἔργα ἕτοιμα πρὸς ἔκδοσιν. Κριτικά μου ἄρθρα, μεταφράσεις, διαλέξεις, μία λυρικὴ συλλογὴ καὶ μιὰν ἐκτενῆ μελέτη περὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἴωνος Δραγούμη, ἀποσπάσματα τῆς ὁποίας δημοσιεύονται εἰς τὸ περιοδικὸν «ἡ Νέα Πολιτική.

Ἡ λυρικὴ συλλογὴ θὰ ἔχει τίτλον «Τὸ Μυθικὸ Ταξεῖδι». Εἰς τὰς κριτικάς μου μελέτας θὰ συμπεριληφθοῦν καὶ τρεῖς ἀνέκδοται, μία περὶ Τυπάλδου, μία περὶ Ροΐδου καὶ μία περὶ Βαλαωρίτου.

Αὐτὸ ποῦ συνήθως λέμε ἀθανασία εἶνε μιὰ πολὺ ἀφηρημένη καὶ γενικὴ ἔννοια

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Νέας ψήφους διὰ τὸν *Διαγωνισμὸν τῶν Φιλολογικῶν Συλλόγων* ἀπέστειλαν οἱ κ. κ. Μίχος Αὔγουστος 1, Τέλος Γουλιέμος 5.

ΠΙΝΑΞ Α'.

ΤΙΤΛΟΣ ΦΙΛΟΛ. ΣΥΛΛΟΓΟΥ	ΕΔΡΑ	ΨΗΦ.
«Ἀκροπολις»	Ἀθῆναι	53
«Ἀθηνᾶ»	Πειραιεὺς	26
«Θρίαμβος»	Χαλκὶς	14
«Μοῦσα»	Λάρισσα	3
«Φιλοπ. Ἀρκαδία	Ἀθῆναι	10
«Σπίθα»	Πειραιεὺς	1
«Ἕνωσις»	»	1
«Σαπφὼ»	Μιτυλήνη	32
«Κινέζ.Δημοκρατία	Θεσ)νίκη	16

Νέας ψήφους διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀντιποκριτῶν ἀπέστειλαν οἱ κ. κ. Μ. Βαΐανος 14, Μίχος Αὐγουστος 1, Τέλος Γουλιέλμος 7, Ἀναστ. Μαντζούνης 1.

ΠΙΝΑΞ Β'.

ΟΝΟΜΑΤΕΠ. ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ	ΠΟΛΙΣ	ΨΗΦ.
Ἀνῶρ. Ξένος	Ζάκυνθος	5
Μ. Παπαδόπουλος	Ἀθῆναι	19
Κ. Βαμβακᾶς	»	23
Νικ. Σωζόπουλος	Τρίκκαλα	18
Ν. Μπούρας	»	16
Ἀχ. Καρανάσιος	»	1
Λάμπης Αὐγερινὸς	Χαλκὶς	32
Τίμος Πάρρης	Πειραιεὺς	60
Ἀλ. Μούντανος	»	27
W. Herrik	»	10
Τ βέριο.. Ὀρφεύς	»	8
Θέρης Κεραυνὸς	Χῖος	8
Θ. Πλωμαρίτης	Μιτυλήνη	8
Β. Παπαστυλιανὸς	»	28
Ρ. Βινιόλος	Θεσ)νίκη	40
Θ. Δανιηλίδης	»	50
Α. Τσιλλης	»	5
Ν. Μόσχου	»	31
Α. Κόκκινος	»	3
Γ. Ζώρας	Πύργος	5
Σ. Πετρόπουλος	»	6
Β. Κυλικᾶς	Λάρισσα	5
Τίμος Πάρρης	Σύρος	6
Δ. Γιαννουκάκης	»	5
Ἀπ. Λεοντίου	Πάτραι	4
Κ. Πολυμένης	Ἀλεξ)πολις	5
Δ. Ἐλλασσώνας	Λαμία	2
Ν. Δανδιρίκης	Ἡράκλειον	3
Χρ. Μαραβέας	Ναύπλιον	1

Ἐπειδὴ στὸ τέλος τοῦ τρέχοντος μηνὸς λήγει ἡ προθεσμία τῶν διαγωνισμῶν καὶ θὰ πρέπει νὰ γείνῃ ἡ διαλογὴ πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν ὁριστικῶν ἀντιποκριτῶν μας παρακαλοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅ,τως ἀποστείλωσι τὰ ψηφοδέλτια, τὰ ὁποῖα θὰ γίνωνται δεκτὰ μέχρι τῆς 20ῆς τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑ ΜΕ ΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Κάθε ἔργο πρέπει νὰ ἐσωκλείῃ δρ. 2 ἀπαραιτήτως. Ἄλλως δὲν διαβάζεται διόλου.

—Ἐγκρίνεται τὸ «Ἡλιοβασίλεμμα» τῆς Δδος *Ρίτας Μπούμη*, τὸ «Ξεκούρασμα» τοῦ κ. *Ἀ. δρ. Σένου*, παρακαλεῖτε ὅμως νὰ γράφῃ πιὸ καθαρά. — Ἐγκρίνω τὸ «Σύγνεφα» τοῦ κ. *Κλ. Ἐλπίδα*. – Δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον τὸ «Μικρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο» φίλε κ. *Ὀλόμπιε*, ἀπὸ σᾶς ἔχω τὴν ἀξίωσι νὰ μοῦ δώσετε κάτι καλλίτερο γιατὶ ἔχετε τὴ δύναμι χρειάζεται μόνον θέλησις καὶ κυρίως πολὺ πολὺ χτένισμα ἐκεινοῦ ποὺ θὰ γράψετε. Γιὰ τὴ δηλωσί σας σχετικῶς μὲν τὰ ψηφοδέλτια ἔγινε ὅπω; μᾶς γράφετε,

Ἔχομεν δηλώσει καὶ ἡ σχετικὴ 'δήλωσις ἀναγράφεται σὲ κάθε φύλλο κ. *Θεοδώρου* ὅτι οἱ αἰτοῦντες ἐπιστημονικὴν ἀνάλυσι τοῦ χαρακτῆρος των πρέπει νὰ μᾶς στέλνουν καὶ 5 (πέντε) δραχμάς. Τὰ 80 λεπτὰ σας τὰ ἔχομεν στὴ διάθεσι σας.—Ἐφ' ὅσον κ. *Γιάννη Νοδάρε* μᾶς βεβαιώνεται ὅτι ὁ «Πόθος» εἶναι δικός σας, ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρᾶ του.—Ἐγκρίνω τὸ «Σὰ ἀναίσθητη καρδιὰ» τοῦ κ. Σ. *Λύγουστάκη*—Ἐπίσης τοὺς «Στοχασμοὺς» τοῦ κ. *Ο. Τσουρεῦ*. Ἐστάλησαν ὅλα τὰ φύλλα ποῦ μᾶς ἐζητήσατε κ. *Παπαϊωάννου* καθὼς καὶ εἴκοσι ἐκ τῶν περιεχόντων τὴν ἀνταπόκρισίν σας Ἄνω Ζήρειας ἀναμένομεν ἀπάντησίν σας.- Ἔως σήμερα δὲν ἐλήφθη ἄλλο γράμμα σας κ. *Βελίνη* καὶ δὴ συστημένο. δυστυχῶς το «Ναυαγιό» σας δεν ἐγκρίνεται ἔχει χασμωδία, ξαναδουλέψτε.—κ. *Τιμ. Πάρρη* παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀπαντήσετε στὴν τελευταία μας ἐπιστολὴ ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου παύει ἡ ἀποστολὴ φύλλων διότι δὲν γνωρίζομεν ἂν τὰ λαμβάνετε στὴ Διεύθυνσιν ποῦ τὰ στέλνουμε.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δι' ἑκάστην ἔγκρισιν δραχ. δύο

Κάθε ἐποχὴ ζητᾶ κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό της στὰ ἔργα τοῦ παρελθόντος. Σὲ ὅσα ἀπὸ τὰ ἔργα αὐτὰ δὲν τὸ βρίσκει, ἂν μὲν εἶναι δευτερεύοντα, ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν ὕπαρξί τους, ἂν ὅμως ἔχουν καθιερωθεῖ ἀπὸ τοὺς αἰῶνας, τὰ προσκυνᾶ, ἀλλὰ ψυχρὰ καὶ σὰν ἀπὸ καθῆκον. Πάμπολλα εἶναι τὰ ἀθάνατα ἔργα. Ἄλλα ζοῦν στῆς ψυχὲς πολλῶν, ἄλλα στὴς ψυχὲς ὀλίγων. Ἄλλα λησμονοῦνται λίγο ἢ πολὺ καιρὸ κι' ὕστερα ξαναζωντανεύουν, κι' ἄλλα δὲν πεθαίνουν ποτέ.

Ἀπ' τὰ σύγχρονα ἑλληνικὰ ἔργα εἶναι ἀδύνατο νὰ προβλέψῃ κανεὶς πόσα καὶ ποῖα θὰ κερδίσουν οἱονδήποτε εἶδος ἀθανασίας, ποῦ ἀτάραχο δέχεται τὰ χτυπήματα τοῦ καιροῦ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ὕπαρξί του ἕνα ἔργο δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μείνῃ ἀθάνατο.

Φθάνει βαθειὰ νὰ συγκινήσῃ καὶ μιὰ γενεὰ ἀνθρώπων. Ἀνθρώπινο εἶναι νὰ εἶναι φθαρτὰ τὰ ἔργα τοῦ φθαρτοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Σᾶς λέγω μόνον ὅτι κανένα ἀπολύτως ἑλληνικὸν λογοτεχνικὸν τελευταίως ἐκδοθὲν ἔργον δὲν μοῦ ἔκανε ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν. Θὰ ἐξεχώριζα ἐν τούτοις ἀπὸ τὸ μόνον ἔργο τῶν νέων τὸ «Πρωϊνὸ ξεκίνημα» τοῦ κ. Ἀθάνα καὶ τὰ «Νὰ πενθῇ» τοῦ κ. Καρυωτάκη, ἀπὸ δὲ τὰ ἔργα τῶν παλαιῶν, τὰ ποιήματα τοῦ κ. Μαλακάση. **Μ. Β.**

ΤΑ "ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ,, ΑΝΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΒΟΛΟΣ. Ὅπως σᾶς ἀνήγγειλα ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ὁ ρεκλαμαρισθεὶς ὡς Ταχρᾶ βέης κ.Γιώτης ὁ ὁποῖος καὶ ἔδωσε σειρὰν παραστάσεων... φακιριστικῶν εἰς τὸ θέατρον τὰ Κύμματα. Ἡ κοινωνία μας νομίσασα ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ διασήμου *Ταχρὰ* μπέη, ἐφ' ὅσον ἄλλως τε εἰς τὰ προγράμματά του ἀνεγράφετο ὡς φακίρης *Ταχρᾶ* βέης, ἔσπευσε εἰς τὰς παραστάσεις του ὅπου ἀντὶ ἐπιστημονικῶν εἶδε ταχυδακτυλουργικὰ πειράματα, τὰ ὁποῖα ἐξετέλεσε ὁ κ. Γιώτης, γνωστὸς εἰς Ἀθήνας ὡς μεταμορφωτὴς καὶ μῖμος παρ' ἐλπίδα ὅμως μέχρι σήμερον οὐδεμία δήλωσις τοῦ ἐνδιαφερομένου πραγματικοῦ φακίρου Ταχρᾶ μπέη, θέτει τὰ πράγματα στὴ θέσιν των.

Παρεπίδημος

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρεκλήθημεν παρὰ τοῦ Φακίρη Ταχρᾶ μπέη νὰ δηλώσωμεν ὅτι μέχρι σήμερον οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐγκατέλειψε τὰς Ἀθήνας συνεπῶς ὁ ἐν Βόλῳ δίδων παραστάσις Ταχρᾶ Βέης εἶναι πρόσωπον οὐδεμίαν σχέσιν ἔχον πρὸς αὐτόν.

Ὁ Φακίρης Ταχρᾶ μπέης ἐνδέχετε προσεχῶς νὰ περιοδεύσῃ τὴν Ἑλλάδα ὁπότε θὰ διέλθῃ καὶ ἐκ Βόλου καὶ οὕτω θὰ δοθῇ εὐκαιρία εἰς τοὺς Βολιῶτες νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἀξίαν τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ πειραμάτων.

ΧΑΛΚΙΣ. Τὸ ἀριστοκρατικὸ χοροδιδασκαλεῖο τῆς πόλεώς μας τοῦ κ. Ἀναστασίου Πίσσα, ἄνοιξε τὰς πύλας του κι' ἔτσι πάλιν τὸ ρεῦμα τῶν χορευτῶν καὶ χορευτριῶν θ' ἀρχίσῃ. Ἡ ἐκλεκτότερη νεολαία μας συγκεντρώνεται μέσα σ' αὐτὸ καὶ διασκεδάζῃ θαυμάσια στὰ ὡραῖα χορευτικὰ γκρουὶπ ποὺ γίνονται κάθε βράδυ.

Προσεχῶς, τὰ ὀνόματα τῶν χορευτριῶν καὶ χορευτῶν ποὺ διακρίνονται στὴν Ἀθηναϊκὴ αὐτὴ Σχολή. – Ὁ φακὸς τῶν «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝ» θάναι πάντα ριγμένος μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ τοῦ φιλτάτου μας Τάσου Πίσσα.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ (Μέγο Νησί). Μεγαλοπρεπὲς ἦτο ἐφέτος τὸ πανυγήρι τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, πλῆθος κόσμου ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἦλθαν στὴν πόλι μας γιὰ νὰ προσκυνίσοτν τὸ λείψανο τ' Ἁγίου ποὺ γλήτωσε τὰ παιδιά τους ἀπ' τῆν ἀρρώστια, ἢ, τὸ πλεῖστον ἦρθαν γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ πολεμοῦσαν...

—Ἡ φιλαρμονικὴ τῆς πόλεως ἔπαιξε διάφορα κομμάτια ἐκλεχτὰ στὴν ἔξοδο τοῦ Ἁγίου πλῆθος πυροτεχνημάτων ἐκαίοντο, καὶ τὰ ἀτμόπλοια στὸ λιμάνι εὐρισκόμενα σύριζαν μανιωδῶς.

—Ὅλη τὴ νύχτα στὶς πλατεῖες ἄλλο δὲν ἀκούετο παρ' ἕνας μουσικὸς ἦχος, δὲν ἔλειπε ὅμως κ'ἡ Ζακυνθινὴ καντάδα

ΠΑΤΡΑΙ. Ὑπὸ τὸν τίτλον «*Λευκὸ Ἀστήρ*», ἱδρύθη ἐν Πάτραις Ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς ἀποτελουμένη ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων παικτῶν ἀποχωρησάντων ἐκ τοῦ Παν. Γυμ. Συλλόγου.

—Μὲ τὴν δραστηριότητα ποὺ εἰργάσθη κατώρθωσεν, ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος, νὰ διοργανώσῃ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἕναν ἄριστον ὅμιλον, ὅστις δύναται νὰ συγκαταλεχθῇ μεταξὺ τῶν πρώτων.

—Καθ' ἑκάστην διοργανώνει φιλικὰ μάτς μὲ ὁμάδας διαφόρων πλοίων ὁρμούντων ἐν τῷ λιμένι μας.

—Ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων μετὰ Eden Hill, Chypria, Mardinian, Grodno, πλοίων, ὁ φίλαθλος κόσμος ἀπεκόμισε τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις.

—Εὐγενῶς προσφέρον σημαντικὰ ποσὰ ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῆς ὁμάδος διάφοροι συμπολῖται μας.

—Ἄξια συγχαρητηρίων εἶνε ἅπαντα τὰ μέλη, ἅτινα συνετέλεσαν εἰς τὴν πρόοδον τοῦ ἀθλητισμοῦ μας.

ΜΙΚΡΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ἡ λέξις λεπτὰ 20' ὁ στίχος δρ. 1.00
Διὰ τοὺς Φιλολογικοὺς Συλλόγους ἐκπτωσις.
ΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

— ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ (Μυστηριώδης Συμμορία). Τρομερὴ καὶ ἀπειλητικὴ ἐμφανίνεται ἐν τῷ περιοδικῷ τὰ «*Πανελλήνια*» ἡ παντοδύναμος καὶ μυστηριώδης συμμορία ἡ «*Μαύρη Μάσκα*». Σκοπὸς τῆς συμμορίας εἶναι ἡ ὑποστήριξις τῶν ἐρωτευμένων. Δεχόμεθα μέλη μόνον δ)ας καθότι ἡ συμμορία μας ἀποτελεῖται ἀπὸ τοιαύτας. Κηρύσσομεν τὸν πόλεμον εἰς τοὺς *Καταχθονίους Σατανάδες* καὶ *Ἀρσὲν Λουπέν*. Ἐμπρὸς μικροί μας ἀποκαλύψατέ μας ἂν μπορεῖται, Ἡ *ἀνωτάτη Ἀρχηγὸς* ΠΡΩΤΕΑ *Ὑπαρχηγὸς* PEARL WITTE, *Γεν. Γραμματεὺς* GERALDINE FERAR. *Γραφεῖα Πανελληνίων θυρὶς 80.*

— *Παρακαλεῖται θερμῶς, ὁ γνωρίζων σχετικόν τι, περὶ ἀφίξεως τοῦ πολιτικοῦ αἰχμαλώτου, εὑρισκομένου ἐν* Dahcrboquis *Ἄλκη Ἀγόρουγλου ἐκ Πανόρμου (Μ. Ἀσίας) καταγομένου ἂς μοῦ γράψῃ εἰς τὴν Διεύθυνσιν Λάμπην Αὐγερινὸν ὁδὸς Λούκα ἀριθ. 7 Χαλκίδα, προκειμένου νὰ πληροφορήσω τὴν οἰκογένειάν του καταφυγοῦσαν εἰς Ἄβιγνον τῆς Γαλλίας.*

— Ἐμπρός! νέοι καὶ κορίτσια. Γράψατέ μου δι' ὅτι θέμα θέλεται. Θὰ λάβεται τὰς καλλιτέρας ἀπαντήσεις.Δίδω συμβουλὰς καὶ εἰς τοὺς ἐρωτευμένους. Γράψατε *Χ. Β. Ε.* Γραφεῖα Πανελληνίων θυρὶς 67.

— Νέος ἀνεπτυγμένος θέλει νὰ γνωρισθῇ μὲ νέας ἢ καὶ μὲ χήρας μέχρις ἡλικίας 25 ἐτῶν. Σκοπὸς ὁ γάμος. Γράψατε *Παιδὶ τῆς Καταιγίδος* Γραφεῖα Πανελληνίων.

ΑΠ' ΤΙΣ "ΗΧΟΕΣ,, ΜΟΥ

ΣΥΓΝΕΦΑ

Ἀριά, μουγκά, δεμένα προσπερνοῦν
τὰ σύγνεφα·
θεριά, ποὺ σπρώχνει ἓν ἄυλο χέρι
γιὰ νὰ τὰ φέρῃ
πέρα μακρυά.

Ἀριές, μουγκές, δεμένες προσπερνοῦν
οἱ σκέψεις·
θεριά, ποὺ διώχνει τῆς ψυχῆς τὸ χέρι
γιὰ ξένα μέρη
πέρα, βαθειά.

(Σπίθα) *Κλέων Ἐλπίδας*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΣΦΑΙΡΑς,,

Ἐξεδόθησαν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας:

«Ἥρὼ καὶ Λέανδρος» μυθιστόρημα Σπ. Ποταμιάνου.	δρ. 10,00
«Ἰουδὴ» μυθιστόρημα Σπ. Ποταμιάνου	» 10,00
«Ὁ νέος Ἀγκαθάγγελος» ὑπὸ τοῦ συνεργάτου Ἀγκαθαγγέλου.	» 1,00
«Ἡ δίκη τοῦ Κολοκοτρώνη».	» 2,50
«Τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Πλαστήρα»	» 1,00
Ὁ 2ος τόμος τῆς «Σφαίρας»	» 30,00
Ὁ 3ος » »	» 30,00
Ὁ 4ος » »	» 40,00
Ὁ τόμ. 1921 τῆς «Ἑλλάδος»	» 30,00
Ὁ ,, 1922 ,, ,,	» 40,00

Ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπιβαρύνονται διὰ μὲν τὰ βιβλία μὲ δρχ. δύο, διὰ δὲ τοὺς τόμους μὲ δρχ. δέκα.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΑΡΟΥ

ΣΤΟΥ ΣΚΑΙΝΤΙΚΙ

Πλακίδαμ!.

Γιάσ'. Ἄει ψυχούλαμ' οὔ κόσμους ζουρλάθκι. Ἄκσε νὰ δεῖς κὶ πέμ'. Προυψὲς ποῦ καθούμνα στοῦ καφνὲ νὰσ' κὶ γλιέπου τοῦ Σταύρου τοῦ Βασιλίκαρον νὰ μοῦ φνάζ'.

—Γιασ' οὐρὲ Γιώργαρου πᾶμε οὐρὲ στοὺ Σκίντιγκι; πῶς τοῦ λὲν δὲ ξέρου ποὺς τοῦ λιέν' νὰ πατνόρμι.

—Τί νὰ πατήσμι οὐρὲ τ' λιέου σταφύλια οὐρὲ πήρουμ';

—Οὐόχι μι λιέει νὰ κυλάμ.

—Πᾶμι τ' λιέου.

Καβαλίσαμι λοιποὺν τοῦ τραίνου τ'Φαλὴρ' κὶ πῆγαμ' στοῦ Τρουκαντεροῦ στοῦ Φάληρ.

Ἰκεῖ ποῦ πήγμι γλιέπου ἵνα νὰ μί βάζ' κάτι ρούγες στὰ πούδια.

—Ρὶ τοῦ λιέου, ἂς τα κάτ' τὰ τσαρούχιαμ' τ' λιέου μὴν ἔχμι ζηρζάντσιλες.

—Καθισ' ἥσυχα μι λιέει οὐ Σταύρους εἶνι πατίνι.

—Ἄ;

—Πατίνι.

—Κὶ τίν' αὐτοῦ.

—Εἶνι κατ' ρούγες, κὶ ρούγες κυλᾶν καὶ καθοὺς κυλᾶν τραβᾶν κὶ καθοὺς τραβᾶν...

—Ἄς μη ρὶ ἥσυχου τί λιέου ρὶ πιδίμ' μὶ τὰ τραβᾶν κὶ τὰ κυλᾶν.

Ἴξαφνα βλέπου κατ' κουρίτσα νὰ κυλᾶν.

—Στάκα ρὶ τ'λιέου νὰ πάου νὰ τσ'πιάο'.

Κὶ καθὼς ἔκανα νὰ πάου. Ρουρρρρρ, κλιάου κατ' κὶ πίφτου ποῦ ἴκανα τὴ μούρμου καπαμᾶ.

—Ρὶ Σταύρου φώναξ' οὐρὲ πάου στοὺ διάουλου οὐ ἔρμους. Σώσμι οὐρὲ πῆρουμ'.

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου Ἀθηναϊκοῦ μυθιστορήματος

τοῦ κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Εἶναι ἡ ἱστορία ἑνὸς κοριτσιοῦ τοῦ δρόμου ποὺ ἀνεβαίνει ψηλά, πολὺ ψηλά. Περνᾶ ἀπὸ χίλιες παγίδες, ἀπὸ χίλιους πειρασμούς, ἀλλὰ μένει ἄπιαστη κι' ἀγνή. Τὴ σώζει πάντα ἕνα βαθὺ καὶ τρυφερὸ αἴσθημα γιὰ κάποιον, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, εἶναι ἀδελφός της. — Ἔχει στὴς φλέβες της ἀριστοκρατικὸ αἷμα.—Μικρή, πουλοῦσε λουλούδια στὸ δρόμο.—Κατόπι δουλεύει σὲ μοδιστράδικο. — Ἀπὸ 'κεῖ κλείνεται σὲ σχολεῖο.—Ἀπὸ 'κεῖ περνᾶ στὸ θέατρο.—Κι' ἀπὸ 'κεῖ πετᾶ στὴν... εὐτυχία, ποὺ τῆς ἐξασφαλίζει ἡ γέννησή της, ἡ ὀμορφιά της καὶ ὁ χαρακτῆρας της.—Μὰ μὲ πόσες περιπέτειες, διλήμματα, λύπες, ἀγωνίες! —Ὁ ἀδελφός της ἔχει ἕνα φίλο ποὺ τὴ λατρεύει. - Στὸ τέλος ὅταν ὁ παιδικός της ἔρως γίνεται ἀδελφικὴ στοργή, ἀγαπα κι' αὐτὴ τὸ φίλο τοῦ ἀδελφοῦ της.—Καὶ τελειώνει...

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία, ποὺ δίνει ἀφορμὴ στὸ συγγραφέα νὰ παρουσιάσῃ ἕνα πλῆθος ἀπὸ σύγχρονα Ἀθηναϊκὰ μιλιέ, λαϊκά, ἀριστοκρατικά, θεατρικά, δημοσιογραφικὰ κλπ.

Τὸ ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ εἶναι ἕνα μυθιστόρημα πολυπρόσωπο καὶ πολυσύνθετο, ὅπου περνᾶ ὅλη ἡ Ἀθήνα.. Λίαν Προσεχῶς.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΡΩΤΕΥΜΝΟΙ

Γνωρίστηκαν εἰς ἕνα, παιδιά μου, χορό.
—Ὦ τὶ φωτιά, κι' ἐρωτικὸ καμίνι.
Ἐκεῖνος νόμιζε πῶς σ' ὅλο τὸ κόσμο
Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη καθὼς *ἐκείνη*.
Ἐπέρασαν μιὰ ὥραία καὶ οἱ δυὸ βραδειὰ
Κι' ἐξεπλήρωσε κείνη τὸ καϋμό της
Ποῦ εἶχε μέσα βαθειὰ εἰς τὴ καρδιὰ
Καὶ δὲν τῆς ἔμεινε οὔτε ἡ τιμιότης.
Καὶ τώρα νὰ τελειώσω τὴν ἱστορία
Παιδιά μου, πιασμένους τοὺς εἶδα καὶ [τοὺς δυὸ
Μιὰ μέρα μέσα εἰς τὴν Ἀστυνομία
Νὰ χορεύουνε τοῦ Ἠσαΐα τὸ χορό.

***

Η ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑ

Τὴν βλέπετε κείνη ποῦ διαβαίνει
Καὶ στὰ μεταξωτὰ πάντα περνᾶ;
Εἶναι—τὴ ξέρετ'—ἡ καϋμένη
Ἡ γνωστή μου εἶναι Ἀθηνᾶ.
Εἶχε μητέρα μιὰ γνωστὴ πλύστρα
Μέσα στὴ πόλη τῶν Ἀθηνῶν.
Καὶ κάποτε ἦταν μεσίτρα
Τῶν δεσποινίδων καὶ ἀγοριῶν.
Γιαυτὸ τὸ κορίτσι της μοδίστρα
Τὴν ἔκανε ἡ μάννα της αὐτὴ
Μὴ τυχὸν καὶ χάσει ἡ κόρη
Αὐτή ποῦ τῆς ἔμενε - ἡ τιμή.
Ἀλλὰ καθὼς ἦταν πεταχτοῦλα
Ἔφυγε παιδιὰ ἀπὸ μοδίστρα
Κ' ἔγεινε μιὰ γνωστὴ παξιμαδοῦλα
Καὶ τοῦ πόνου... πυνοσβύστρα.

Ὁ κ. Μπερξονίας

Ἴρθι λιποὺν οὐ Θεουμπέχτης κὶ μοῦ ἔβγαλ' τῆς ρούγες κὶ μὶ πῆγε στοὺ Φαρμακείου.

Δὲν μ' λιὲς οὐρέ, πλακίδαμ, τριλάθκι ἢ δὲν τριλάθκι οὐ κόσμους;

Ἄκσες ρὶπηδίμ'νὰβάζνε ρούγεςστὰπούδια

Ρὶ κύριγιοι ἀντὶ οὐρὲ νὰ βάζ' ρούγες καλὰ εἶν' νὰ πάρσ' ἵνα παπᾶ νὰ σὶ ξουμουλουγίσ' κὶ νὰ σὶ κάν' ἁγιασμοὺ γιατ' θὰν τοὺς φύγνε μπίτ' μπίτη.

Ἀκούσατε;

Γιώργαρους

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΔΡΑΜΑ—ΚΩΜΩΔΙΑ—ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὁ Θίασος τοῦ κ. Ν. Μηλιάδου στὸ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ἔδωσε τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν τὴν νέαν ὀπερέτταν τοῦ κ. Θ. Σακελλαρίδη «ἡ Ἀγάπη τῆς Ρένας» τὴν γνωστὴν ἀπὸ τὴν κωμωδίαν «Ἡ τηλεφωνήτρια». Ἡ Μουσικὴ τοῦ κ. Σακελλαρίδη καὶ ἡ ἐξυπνάδα τοῦ λιμπρέττου ἔδωσαν μεγάλη ζωὴ εἰς τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐχειροκροτήθη ζωηρῶς καὶ ἐξακολουθῆ παιζόμενον μὲ συγκέντρωσιν μεγάλην.

Ἐναλλαγὴ τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ Θιάσου στὴν ΑΛΑΜΠΡΑ. Τὸ «Κορίτσι τῆς γειτονιᾶς», «Πὼς περνοῦν οἱ παντρεμμένοι», «Ἀδὰμ καὶ Εὔα», «Ἀπάχηδες» ἀντικαθιστοῦν τὸ ἑνατὸ ἄλλο κάθε βράδυ χωρὶς νὰγεννηθῇ ποσῶς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου. Στὴ κάθε ἐπανάληψι ὁ θίασος φιλοτιμᾶται νὰ παίζῃ σὰν νὰ πρόκειται γιὰ πρώτη νέου ἔργου. Τὴν Τρίτη ἐδόθησαν οἱ ἀνεξάντλητοι «Ἀπάχηδες» ὡς τιμητικὴ τοῦ τενόρου κ, Λυκ. Καλαποθάκη τοῦ πρίγκηπα τῶν Ἀπάχηδων. Πιέννα πρώτης τάξεως. Εἰς τὸν κ. Καλαποθάκην προσεφέρθησαν καὶ διάφορα δῶρα ἀξίας.

Εἰς τὸ θέατρον ΚΥΒΕΛΗΣ ἐδόθη τὴν Δευτέραν ἡ comedie τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου ἡ «Μονάκριβη» ὕστερα ἀπὸ 10 χρόνια ποῦ εἶχε νὰ παρασταθῇ. Τὸ κομψὸ ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου ἐφάνηκε σὰν νὰ ἦταν νέο, προεκάλεσε δὲ τὰ ραγδαῖα χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ τὸ ὁποῖον εἶχε πλημμυρίσει τὸ θέατρον. Ἤρκεσε τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ποῦ μόνον ἐπιτυχίες ἔχει στὸ Ἑλληνικὸ θέατρον, καὶ ἡ ἐμφάνισις τῶν δύο θυγατέρων τῆς Κας Κυβέλης εἰς τοὺς ρόλους τῶν δύο ἑτεροθαλῶν ἀδελφῶν ἤρκεσαν γιὰ νὰ γεμίσουν τὸ θέατρο ἀπὸ τὸν ἐκλεκτότερο κόσμο τῶν Ἀθηνῶν ἐκεῖνον ποῦ μόνον στὴς πρεμιέρες τῶν Ἑλληνικῶν, πρωτοτύπων ἔργων βλέπουμε. Ἡ Δὶς Ἀλίκη ὑπεδύθη τὸν ρόλον τῆς μονάκριβης τὸν ὁποῖον ἔχει δημιουργήσει ἡ Κα Κυβέλη. Ὁ κ. Γαβριηλίδης ὁ πρῶτος ὑποδυθεὶς τὸν ρόλον τοῦ ἀγαπημένου παρ' ἀμφοτέρων τῶν ἀδελφῶν εὐέλπιδος ἔπαιζε μὲ μεγάλην φυσικότητα. Ἤρεσαν ἐπίσης ὁ κ. Λούης καὶ ἡ Κα Βώκου εἰς τοὺς ρόλους τῶν γονέων τῶν δύο ἀδελφῶν. Ἡ «Μονάκριβη» παίζεται ἀπὸ τῆς Δευτέρας συνεχῶς μὲ μεγάλην συρροὴν κόσμου.

«Ἐσὺ φταῖς» εἶνε ὁ τίτλος τῆς νέας κωμωδίας τοῦ κ. Θ. Συνοδινοῦ ποῦ παίχτηκε πρὸ ἡμερῶν στῆς ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ καὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ κρατῇ τὸ πρόγραμμα.

Ἡ κωμωδία «Ἐσὺ φταῖς» εἶνε μιὰ πραγματικὴ κωμωδία χαρακτήρων. Ἐπιτυχία πραγματικὴ ἔστεψε τὴν πρώτην καὶ κατ' ἐξακολούθησιν τὰς ἑπομένας παραστάσεις τοῦ ἔργου.

Ἡ κ. Κοτοπούλη ἐνεσάρκωσεν ἀληθινὰ τὴν ζηλότυπον σύζυγον ποὺ τὰ κάνει θάλασσα μὲ τὴν ζηλοτυπίαν της. Ἡ κ. Μυράτ ἡ κ. Ἀργυροπούλου, οἱ κ. κ. Μυράτ, Ροντήρης, Ἀποστολίδης καὶ Γληνὸς συνέβαλαν πολὺ στὴν ἐπιτυχία γιατὶ ἔπαιξαν μὲ ἀγάπη πρὸς τοὺς ρόλους των. Ὁ συγγραφεὺς ἐκλήθη κατ' ἐπανάληψιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς.